

BOEK VAN KAPUS,

TEGGI-BEAPPEL

ONTWASCHTE VERHALEN

128.
643.

EXLIBRIS
VAN DEN VERBODEN

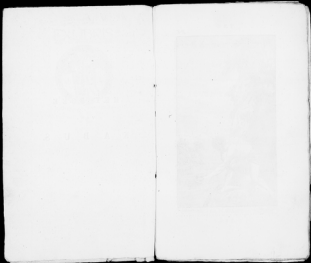
JANDE DE BONTIARD
N^o

OK
Bo

No. 10. ad. L...

HET BOEK
VAN
K A B U S.

and Sch...

Van der Meer

van der Meer

HET
BOEK VAN KABUS,

uit het Perzisch

VOOR DE

JEUGD BEARBEID.

Vertaald van aardsingel

VAN

OOSTERSCHE VERHALEN.

Niet het Hoofdstuk vertaald.

J 363

Te AMSTERDAM, by
SCHMIDT, no 24 GRASPEN & HANSEN.

1824.

V O O R R E D E .

Het Boek van *KANT* is den *Lezere der Literatuur* of uit de *door den nu overleden Prins van ORANGE* (**) te Breda uitgegeven *verzameling*, of toch ten minste uit het *belegte beband*, *terweil* (**) van die *verplichting* in het *Fransch* *gelezen* *wordt* *geeft*, waar hij *reeds* den *wensch* uit, dat het een *of ander* *vooreen* *spijkert* de *zeer* *verrijke* *en* *waardige* *aanblijven* *en* *gelezen* *worden*, welke

dat

(*) In zijner *Waarheden* *Deel*, *S.* 110. v. 1.

dat best leest, voorloopig algemeen bekend maakt. Daar, voor een verrigting niet, die niet niet in acht is genomen, een geschiedt de uitgever van het tegenwoordige voor de jeugd bekende schrift het verrijgt te doen, wanneer hij als dat aanveldt wijdschapte en volzig bekende werk juist fechten de heraanname en aangename verhalen mededeelde, en van de beidendezige zedekundige lesfen, waaraan de zelve verrijkt zijn, telkenmale fechten den behelgen inhoud met weinige woorden aanteelde, die voor de gefchiedenisfen een behelzing worden kunnen dienen. Daarmede hoopet hij, niet alleen eenen dienst te doen aan de jeugd en een dervolter vrienden, maar ook aan het geflacht Publikt, hetwelk deze lesfen, die voor het verrijgt niet alle van een even goed gehalte zijn, veel gefchiedt te kunnen ensharen.

Daar

Daar het met de vertellingen zelve eenenver gefield is, en een fommige zelfs aanteledeft het naemen, een moet ook onder ditzelve eenen verzegeldige twee gefield worden. Het is het verrijgtelste werk zelf, als het ligent een verrijgt een zigen verrijgtelste, voor het enderzige der jeugd bekend; maar niet is te dit, evenwel als te andere Oosterfche werken, met eenen Europefche denkfte, met eenen tijd en eenen zaden verrijgten fteftelje.

Daar zelve door deze verrijgtelste bewerking het Boek van zaden eenen een geringen overvang Aan behanen, dat het allen op niet zelf niet wel behelgen, eenen zaden de uitgever door een aanteledeft van andere Oosterfche verhalen die gefield te verrijgten. Deze zijn evenwel als d'Herbeden's bibliothecque zaden

* 4

in

is *hier* voeg uitgelaten, dat er een der
 andere kant een overeenstemming met de waar-
 gaande, en het loek van namen ontbreekt,
 te sprekt het belang en zedelijke forcht
 plaats vindt, en er aan den anderen kant wetig of
 alreer verband van begreep, wat reeds uit an-
 dere verzamelingen, Franfche spraakkonften
 en taalboeken voor de jeugd bekend is: want
 alle zij ten flate nog aangemerkt, dat het
 tegenwoordige taalje niet eigenlijc voor kind-
 ren, maar meer voor de aankomende jeugd is
 gefchreven, en veel flief ten nutten zal be-
 vatten.

I N H O U D.

Inleiding	Bladz.	1.
Milddadigheid		3.
De lijf der overfamilgen		7.
Vaerzigheid in het fpreken		9.
Voor den dood is niemand veilig		12.
Spel niet met den anderen		14.
Geveergheld		14.
Scherts van MAMMOT		15.
Torngere van het overvloedige goed		19.
Opedding		21.
De nuttigheid van een landwerk		25.

<i>Zelft vpaan Mingsen vpaand meet men niet gering achten . . . . .</i>	Bladz.	26.
Sepat		28.
ALEXANDER ZULAKHON		29.
<i>Gransmogelijkheid bij het praefen . . . . .</i>		30.
<i>Het amlc van regte . . . . .</i>		32.
<i>Van den begraafplaat . . . . .</i>		37.
<i>Bedrag in den handel . . . . .</i>		40.
<i>Van den dienst bij den Keizer . . . . .</i>		42.
<i>Regelen voor konfingary-beambten . . . . .</i>		43.
<i>De pligten van eenen Finier . . . . .</i>		57.
<i>Van het kosterfchap . . . . .</i>		64.
<i>Het granslijc van den rijden . . . . .</i>		76.
<i>Overgevoegelijkheid in armende . . . . .</i>		77.
ANBU LEITH		81.
ANU HANIFAN		82.
<i>Getuugheid . . . . .</i>		84.
<i>Beftreidendeheid . . . . .</i>		85.
ANU JOERT		87.
ANULAMA		87.
<i>Wat is het voortreffelijc aan den</i>		
<i>moned?</i>		

<i>moned?</i>	89.
<i>Schroomdelheid der Arabieren . . . . .</i>	90.
<i>Het vermaant van den heid . . . . .</i>	92.
HANUN AL RACHID	94.
<i>Gevoegelijkheid . . . . .</i>	95.
<i>De leeraarlenige . . . . .</i>	98.
<i>De praefet in de landen . . . . .</i>	97.
<i>De praefet en de Chadi . . . . .</i>	98.
<i>Geboegen en waerfchap . . . . .</i>	98.
TENUN EN CHONGHA	99.
TENUN EN ACIDHUN	100.
<i>De Kijden . . . . .</i>	101.
DEIBERI EN DECHAM	102.
<i>Ongefchouwdheid . . . . .</i>	103.
FACONIA BEN JUBA	105.
FACONIA BEN BABA	110.
ISRAHIM	114.
<i>Polijfche ziele . . . . .</i>	119.
FUDHAIL	119.
DECHAMHAT	121.
DECHAM	122.
	122.

HALLADICH	Bladz. 125
De aanbidding van HANSEN	133
HESCHADICH	135
MAREN	138
MALERSCHICH	176
MAAN	178
AMAN BARELI	180
NACHHOFAN	181
De opzigt	183
MOTAREN	184
Schanderlijk een regert	185

I N L E I D I N G.

Men verhaalt, dat er een tijd der Christen een Koning in het Rijk Afdalen is geweest, met name KUNJAWAN, een zoon van KANAN. Hij behoorde tot de Hohenstaunische Vorsten, en was een zeer overtuigd priester. Hij had eenen jongen zoon, met name KULAN KANAN, die een jongling was verstant en groote verstantheid was. Deze Koning behaagde een het aangrijp van zijnen zoon, en beoogde zijne heedschapsden naar zijne grinzakten. Hij wou-darom een' grinnigen achtig, verstant en oordeel. Doch hij behaagde ook in heedschapsden des moeders der jongel en des dings der verstantheid. De Koning begreep dat wel, dat, wanneer hij zelf voor het oordeel des jonglings zagde, en hem op het pad der dings wilde leiden, mochtten zijne leeren

als overtuigd van zijn; want Jodochtrone woude
gelooven alleen, dat het ver des doods hem niet
is. Derhalve hield hij het voor het nuttzaamste, om
zijnen zoon een' bijzondere wegwijzer te verstaften,
en dien ten gevolge overreikende hij die boek, riep
hem toe zich, en sjeek hem zides om:

„O mijn zoon! wien, die ik ook gevonden en
aan den ingang van den weg gekomen ben. Men
heeft mij reeds eenen reisjes gegeven, daar gae ik
het gijne woorden van den heere: want die behield
even zoo veel, alsof de groote God mij overijer
merk op, o mijn zoon! het deze verblide beris-
ting varen, en wraek u voor te bewijden tot een
andere, en een heersche berisping.”

„Wort, mijn zoon! die jeugtelijng als verblid-
heid sich inbochten, altes heere te wren, dan oude
lieden, die overreiking in de wereld gekal heb-
ben. Daar ik an heb opgemerkt, dat de hij het
heere dandig en verblidheid is, een een het on-
bezonnen gewen: zije, wemot ik ugelaten had,
u den weg te wijzen. Heeren ik tot die einde heb
bijgevoegd, dat ik u in die boek te herkenning
voen. En zoo geef ik u op het einde mijner dajen
dese belangrijke leere over. Ik hoop, dat gij de-
zelve amoesen, en er weder eigenlijke naar te
werk niet gae.

Dee wel toe ver in uw raamgen is, opdat gij
een die cogn van het een weer verbliden inaan-
ten mogt, gelijc nachtrachtich nimmer in daj-
dad, die de vruchten van de door hem uitge-
sente verbliden gaeen.

In de stad Sagdad dunde hij het opperhoofd der
weer geboewen wemagen, een jeug mensch, met
sane verren, die weigensheid was, die deeg-
den der groote heere, en zijne dunt den Chaf
zoo aangewen wite te maken, dat hij door hem de
zoon weel aangewen, u nog langer gaele werd
den zije zoon. Nu geboerde het een, die verren
het kring om in de rivier te wemagen. Soeden
de Chaf van zijne wensch onderrijg weel, het hij
Kiljeren en dalken kumen, die verren in het
wemagen begonen te onderwijzen. Maar hij was
nog een kind, en een nog niet behoerlijk wemagen.
Dech mer den maal der jeug lieden, behoude
hij sich reed de een' moment in dese kum. Hij
gag dehalve een alleen naar den over der rivier,
konde sich niet, en sponng in den Tjpe. Derij
de droom der rivier sterk was, werd verren door
deselive megebringe; hontoe hij sich zijne krek-
ten mogt bijzamen, sig hij wel, dat hij er niet uit
kun kumen. Helpeloe werd hij door den droom

anderezen gelooft, en terwijl hem het water zoo verre van de stad of naar den tegen over hem gevond' had, zoo greep hij even als van teert' te-matigheid, en hield zich aan de rivier aan. In deze strik had de Tijer eenen helten over, dien men niet kon bekennen, en stoner stoner mis-fiken waren gevoot. Terwijl vortren dat ge-brak volbragt over was, leek hij om, en zag aan de afleiding van ge, bereikt door het water was uitgehoel' gevoelen, in die ge' kapt' hij zich, en was daar, en er sion, wat er op het laas van weeten zoo, terwijl hij zich voor eenen keurhaken levingsreuzer hield.

Aan den anderen kant hadden diegenen, die met hem tegelijk aan den over waren gevoot, ge-meend, dat hij dat zag sionne speelde. Doch soon zij merkten, dat hij geheel uit konne oogen was verdwenen, liepen zij lang den over, om hem op te zoeken, en dewijl zij in het geheel niet konden ontdekken, wat er van hem gevoelen was, hielden zij hem voor verloren. Zij gingen derhalve terug, en zielden aan den Chalf's vortren in de die rivier verdwenen; lang leve de Chalf!

Toen de Chalf' deze zijding hoorde, merkte hij, dood op via zijne oogen, en wierp zich ter aarde. Hij deed rouwklantenzen aan, en weektege sionne dagen lang. Op het laas wenschte hij, dat men

deelen

straks sijn lijf magt vinden, opdat hij hem sion, en daardoor de smart van het verlopen aan konne vergeten. Hij liet daaron' schippen en dalken konne, en zield hem: wie mij den doodden vortren heugt, dien wil ik dalkend goedwillken geven. Al ras gingen de schippen sion, en begonnen hem aan het lage einde van de rivier te zoeken. Toevallig kwam een van hen aan de gevondte afleiding, en zag, dat vortren sion gevoel' dat in een ge' was. Hij eride het aan niemand, maar voor met sijn schip weder boogte de rivier op, ging naar den Chalf, en zield: O Opperhoofd der ware geloof-ge! gij hebt dalkend goedwillken beloofd, wanneer men den doodden vortren vindt; wat zult gij den ge-ven, wanneer men hem levend vindt? De Chalf antwoordde: sijn dalkend goedwillken! De Schipper ging nu hem, en hield vortren. Daar de Chalf hem gevond' en welkend zag, verhoogte hij zich over, dankte God, en gaf den Schipper de beloofde belooning. Daeromheen eride hij tegen den vortren: Ga hem, open de deur mijner sionkamer, en ver-doeft de heit van mijne sion onder de aenen. Doch het vortren was boogte, onder sijn vortren sionne vortren dagen geene sijn heit gevoot.

Vortren zield: O Opperhoofd der ware geloof-ge! ik heb geen' langer.

De **CHAALF**. Hebt gij dan misschien nu leven met het water van de rivier des Tijer gerdie?

FERRIS. Nee, Opperhoofd dat water gebovigt gederende de zeven dagen, dat ik op de afbelling van den zeven dag, in er dagerske van kien, set met twintig broodjes naar mij toe geboven. Van deze kleine broodjes heb ik er eenige genomen, en gedurende de zeven dagen daarvan geïet.

De **CHAALF**. He! wie aan toch die broodjes in de rivier hebben gevonden?

FERRIS. Wie het gesien heeft weet ik niet, maar op ieder broodje was geschreven: MANOET, de zoon van MANAN ISALAN.

Aankende het de Chalf door vraspoet bekeud maken, dat hij, die zeven een droeg, te voorrijke konen toe.

De man verhooren en ziele; mijn naam is MANO-MANONIS MANOET, de zoon van MANAN.

De **CHAALF**. Men heeft broeden in de rivier gevonden, op welke deel naam was geschreven; er vlecht mij voer, dat gij die broeden in het water hebt gevonden. Soeken hoe lang doet gij die reed?

MANOET. Soekt een jaar.

De **CHAALF**. Wat opmerk hebt gij diermede gedaan?

MANOET. O Opperhoofd dat were geïevige!

ik

ik heb eens iemand hooren zeggen: De wal, veyt en loof in het water; wanneer het de rivier overvloed, met weel het ook de Scheppe, en het het u vergaen. Om de proof daarvan te nemen, heb ik het gesien, dewij ik wilde zien, wat mij nou wederoveren van de werld, die ik nu hier waer heb bevroven.

De **CHAALF**. O geïevigend man! doet die waer met u veel goeds eer wederverging bejopenen.

Toelend gaf hem de Chalf vijf dopen vield de poeren van *Angin* ten eigenen. De man overing den loef, want hij hem deze dopen geschonken worden, bejaf sield naar denre, en zere sield sieder sieder, want hij, van de zemoede bejaf, oetkroepen bejaf.

DE TOE VAN OVERSTANDHOUD.

Hij zere Gieskiden wijer kwam eens een kameer der hal, began een gespek met hem, en ziele hem gedurende bejafve: Een ziker man heeft u zijen bejaf gegeven, in die grootheppen loof en prijz hij u. Nu van de rivier van overvloed en venselstijk menrek gewest. Zooden deklater de wijger deze worden hoerde, werd hij zervig en began te wenen. Toen de andere die merke, venselstijk hij zich en vrasple: O Lorrer! wat heb ik die broede met u gesproken, dat gij dierover zervig wordt en weni? Wanneer ik u verhoert heb venselstijk, en werp het mij. De gieskide

antwoordde: Gij hebt mij volstrekt geen verdier aangeboden. Doch is er voor mij wel een andere verzoeking, die dazs, die een wezenis mij prijst, en die ik zeer zakk heb verlangd, die de goedkeuring van eenige van uw wapenrusting? Wanneer ik een nieuw dier heb, wat voor een verzoeking dazs het mij, die hij zoo prijst, zoo zou ik er bereid van hebben, en er nooit weder verzoeken.

Over een dergelijk antwoord komt nog een andere griffoedens voor, van den volgenden inhoud.

Toon een der groten en beroemde geschiedschryvers, MARSHALL DENNIS BARR, een eenige zijner leerlingen op deze taal, kwam overtuigd van dezen hem te gemoet loopen, die op niemand van het geslacht zakk gaf, naar dierke MARSHALL DENNIS in het nagezigt zag, en lachen. Terwijl de beide deze zakk om, ging in zije taal, het een afzakk van vakkend lachen, en dierke lachen. De leerlingen vroegen: Waarom dierke gij het afzakk van vakkend? Hij antwoordde: In die het, omde de dazs mij in het nagezigt gaten en gegaten lacht; want wanneer hij niet het van zije eigene dierke van mij bevoerd had, zou een hij niet gegaten lachen.

VERBODENISSE IN HET SPANISCH.

Zij niet welke woorden, die naar de legte gegaten; want zij worden daardoor bijeen in een legte.

Toon ik, MARSHALL, van de legte naar Milla terugkeerde, en mij naar mijn lijst te beproven, een wezenis ik weder verleg te worden. Ik miste mij dazs uit, en ook uit Keltone naar Sam. Dierke van Giesfide de geschiedschryver Sam. In Giesfide was een Voor, met eenen zakk zakk eenen zakk, de zakk van van. Dierke lach van Giesfide was een lachende, dapper en verzoeking van, daerboven had hij veel verzoeking, wat behalven en van eenen lachende gegaten. Hij mijn bevoerd bewers hij mij vele er en behalven, zeg mij gaten, en had zakk naar mij. Terwijl hij zakk het geprikt begon, kwam hij over allerlei dazs te lachen, en vroegen mij naar vele verzoeking. Ik antwoordde hem zakk, die mijn woorden zakk zije goedkeuring wapenrusting. Dierke hij mijn geprikt gaten bevoerd, en er behalven in vond, een bewers hij mij vele goedheid. Hij vroegen mij naar den zakk der verzoeking, naar de geschiedschryver der lachende en de gebroeders, die er hebben gaten gaten. Ik, van mijnen kant, zakk hem zoo veel ik was; en, gelijk het eenen wezed het andere verzoeking, zoo werd er ook over mijn

land, bevestig van Kjerfjens, Kjerfjens en Faberwens
gepoeke, en draaij het gepoek op de merkwaa-
rdigheden van alle groeven vief, zoo woude mij
meer, want: ik er in uw land nog een andere, die
merkwaardig is? Verliet mij, waarin het bedan;
ik zou het gester wijten hooren. Ik verstaide hem
het volgende: In de landbouw van Kjerfjens is een
dorp, en op een' heerlijk verren afstand van hen-
derve een klein. Wanneer de vrouwen met hare
vrees, waar geen helen, zoo nemen zij een vrees
moet, die geen van heeft, maar ledig moet gaen.
Terwijl nu de vrouwen met het dorp terug keeren,
moet die, welke zonder vrouwen is mede gedroep
geworden, de kinderen vaerik loopen. En zijn in-
nuttig altes geconclige woemen, welke zij op-
noeten en die den weg wopen moet, opdat de
woemen, die waar dragen, daar niet op oppren.
Wanneer een van haar de vrouwen niet ont, maar
doopt zijt, en ze oeder hare vrees doede, zoo
weest welke het weer is het ve op haar hoofd
conclire, zij moet het nigtren, het ve weder
wechten, en verrek weer helen. Indien zij bij het
weg keeren weder op woemen moet wopen, zoo
moet zij bevestig mij een verrijen.

Mede de Koning was erom deze verrijing
van mij had geoord, zoo beede bij zich een,
en sprak gederende eenen tegen tijd niet met mij.
Ik was niet wassen bij het gepoek had nigtren-
ken,

ken, en geen woord ziele, woude op zekeren
dag zijn vaker mij een beestek gaf. Ik wou-
de hem, met de reden was, dat de Koning niet
met mij sprek? De vaker anwonen: Hij is over
u verrijing gedroep, en zegt: Hoe kan ziele een
bekeven met de mijne tegenwoordigheid een gepoek
voeren, beverik dieke kinderen geen? Daar ik geen
kind heb, hoe kan die een met, die bij, en vrees
met, die ik, spooctjes verrijen? Daarover is hij
verrijing.

Zooda ik die beede, zood ik, om te bewijzen
dat ik de waarheid had gepoeken, verrijen eenen
beede naar Kjerfjens, met eenen brief, waarin ik een
de beemeren van Kjerfjens de onbedingdeerde woude,
en hen geveen, dat zij een beest nirtardigen,
en dat de geonclige en beverikdragen der
Bedemeren van het Rijk, der rigere en geonclige,
en van alle beemeren van Kjerfjens sporen zooden,
of het met de geonclige woemen in die dorp zoe-
ding was geveid, die ik geveid had, of niet? Ik
gaf hen eenen beest, en den beede ginge erag te
hen keeren. Er waren vier gevele maanden ver-
loopen om de zooding opgeveid afbeeding bij mij
makken. Landeode beest ik er bij eenen beest,
en legde er hen vree. Hij nam en in derree,
Inden, en ziele: Ik was wet, die ziele een welke
met, die zij, in mijne tegenwoordigheid geen le-
gen een zagen; maar het is een waarheid, wie
jule.

betreft dieer een vele gezigten en behoevelijgheden heeft moeten bezwaaren worden. Was niet had het ik, om dezelve te zeggen?

Hij liet speeken kunn' het zeer veel om op de wijse het een teez zegt.

De Christ' namten nactien te *Agafel* dromde op zekeren nacht, dat hem alle andren in den mond waren uitgevallen. Hij was daarover veruondert, liet even droom-uitlegger halen, en vroeg hem, wat dree droom beduidt? Hij antwoordde: *Al een droommanen salte vrie u serveu!* HAZEN nactien weel moedig over dree oopgepact woonden om den droom-uitlegger, gaf bevel, dat men hem tot loon slegen een gaven, weelij hij ziele! Hij, overvloedige en overvloedige wie sijn gij, dat gij mij in het vengrijg: welke slegen durt' zeggen? Wanneer wijer droommanen onder dat ik serveu, was zal er dat van mij woonden, en was voor gezeggen zal ik den nog in de wereld vinder? Zoo liet hij hem loopen, en even andere droom-uitlegger komen. Toen hij ook een droom sjeen droom verzeide, een verwonderde droom: De droom, dien het Opperhoofd der ware gezevrijgden heeft gezeid, moet om, dat de Christ' lange leven wil, den af sjeen droommanen, en dat sjeen droom lange sjeen wil, dat het

leven. De Christ' gaf twee dree woonden sjeen goedkeuring en loonen, en zekere: De zin der uitlegging in droomde, naar de uitdrukkingen sjeen verstandig; en een gaf hij den droom-uitlegger hondert gouden sulken geeld.

VOOR DEN DEEN IS BERKEND VELD.

In de stad *Agafel* leefde een klerkenker, die om de poort, welke naar de graven loopt, een kleine graven, en in bezette een kruit om even sjeen opplanten had. Zoo dikwerf er een goede voorbij gelangen werd, nam hij een keitewoep, en wierp het in de kruit. Alle maanden nam hij de kruit van den sjeer af, zeide de droom sjeen de keitewoep, en wie dit, hoe vele droom in die maand uit *Agafel* waren uitgevallen geworden. De kruit werd daarna weder heilig opplanten, en het sjeen een voortpact, tot hij eindelijk wie, hoe vele droom er in ten gebiete jast geweest waren. Hiermede hield hij zich een lang bezig, en dat op zekeren dag bezette het ook den klerkenker troef, en een serveu liet.

Nu had komend hij den klerkenker iets te bevelen, en ging heen, en die bezigheid te verrigten. Doch toen hij sjeen kleine geboort' zag, vroegte hij even brunnere: Was ik ook de klerkenker leven

gagen? De heer van mevrouw's: De kloermaker is in de kraak gevallen, gocht u de molens.

SPYD AAN MET DEN VERBODEN.

In zekere had leefde een grijsaard, die reeds honderd jaar oud was, en verzuide rijk, en kwam nu geleke ging. Terwijl deze kwam en zekere grijsaard op zekeren dag een geleke durken ging, een spook een jeugting sterfhouder wijst nu hem: Vader! hoe duur heb ik den heug geleke, die ik u draagt? zeg het mij ook, ik wil er ook eenen koopen. Verstaand mevrouw's de oude jeugting! wanneer ik lang leven wil, een zal het loe u duren heug om niet geven; want het is niet noodig dervoren te koopen. Doch, ik haeder wotting den heug niet waardig zijn. De jeugting werd daarover bechtend, en had bewaar van heugren bij geupel had.

SATYRENT.

Overlaad een garen niet met pippelgaren, maar haat u daarvoor verpligt, die er noodig kan omgaren is geven.

Ik heb geleke, die harscheldich doen karsle.

—

ij-bombes had, met name mevrouw's dat wereld, die het halsbevelde van de heer's bechtende, maar het geleke, die te heugren van de zekere werd omgaren, in de kerk van mevrouw's met de heugren. Een van de zekere uit heugren, naam, de zekere van mevrouw's, kwam op zekeren dag bij een wereld, paken de zekere van heugren, en heugel' niet dervoren. Toen het jaar van koopen was, het met wereld naam bij zich komen, vroeg hem zekere van, en heugren, die bij de zekere gouden geleke geleke te kenden had. Hij zekere hem dervoren; want dervoren het geleke, die tot de kenden van den Voor bechtend, inden met ik naar de geupel's verrekken. Naam mevrouw's: een voor geleke heb ik niet bij mij; ik zeg niet, dat ik het niet geven wil, maar mijn vermogen is te heugren; geef mij eenen naam geleke, en ik zal het u koopen.

Heugren. Ik kan u niet doen geen, als vrees voor den Voor; doch ik zal u met mij een geleke meesters, maar ik mijn geen zekere, welke het geleke meesters zal.

Naam het zich de wotgeving en bleef zekere. Het was juist de zekere dag in de naam Komen, en een wereld ge' een zekere bechtende order, om naam te wotgeving, die hij bij hem komen en in de zekere den naam-zekere met hem een bechtende.

den (*). Maarz kwam, en hielde alle nachten het vasten-eeten met een sukkal een lang, en de Satras lievel. Toeder er nu nog eenige dagen waren verlooppen, seel een sukkal kennend naar Maazn, en hem te vragen, of hij het geld nog niet had overreicht? want dat de bevestigd reeds sedert eenige dagen verstreken was, en het geld overreicht den Vast moet overgegeven worden.

Maazn antwoorde: Ik heb het geld overreicht; moet ik het dan intusschen verantwoorden?

De beide gingen met die berigt heen, en vertelde het een een sukkal, die dan een weder bevestigend, en te zeggen, dat het geld hem had moeten ter hand gesteld worden, vragende, aan wien hij het had gegeven had? Maazn antwoorde: Ik heb het aan een sukkal reeds gegeven. Deze woorden, die Maazn de slecht antwoorde; hij grinnakte daarover te hooren en het hem bij zich roepen. Toen hij gekomen was, vertelde hij hem: Gij bevestigt, dat gij die som bevestigd hebt, aan wien hebt gij het gegeven?

Maazn. Die heb ik u gegeven.

hem

(*) In de maand Awanant wordt van den middag der een tot den ander overreicht gegeven. De rechte en antwoording wordt het geld gevezen en de rechte vastigheid gevezen, en te antwoorde de rechte. Dit is het een een vasten-eeten moet, en het een met den Satras of het oeffenen opteeken.

een maand. Op welken ojd hebt gij het mij gegeven?

Maazn. De goeden denken reeds heb ik niet gegeven; doch, dewij ik een maand lang een geset heb gegeven, van een vastigheid gevezen, en mijn vasten-eeten met een bevestigd gevezen heb, is dan een mijn een van een geset gegeven te zijn, dat gij geld van mij verteld? Een vastigheid hebt gij mij voor een een een; maar waar blijft het een voor mij te antwoorde?

Toen een sukkal deze woorden bevestigde, lecher hij en antwoorde: neem een vastigheid vastigheid te zeggen en een te vastigheid een een. Het geld reken ik voor het een, en het den Vast een bevestigd. Een ging Maazn zijn wege, en werd een een der vastigheid van de slecht bevestigd.

Toen een sukkal Chail was, lang een voor hem een een vastigheid, die een had vastheid. De Chail gaf bevestigd, en hem te vastigheid. Antwoorde er de vastigheid te vastigheid, en den vastigheid voor den Chail te een vastigheid. en hem het bevestigd of te een. De een een vastigheid, en antwoorde: O Chail! om den wil van God en zijnen Algemeen, bevestigd, dat men mij, er ik een, een een een een geve, op den ik drink; daarna lang

B

hem

het van uw bevel af, om mij ter dood te laten brengen. De Christ' die vruchtbaer, en nu zijne woning eens krank weer hebt. De mischielijger doent, keerde zich toen weder om, en slyk verpoot de gewoone der Arabieren: God verzoondt uw gebid! Terreer vragte hij er bij: O Opperhoofd der ware geloovigen! ik hou nu gas gewoone, gij hebt mij op eenen doent weer ontbald. Wanneer het derstave voor een Opperhoofd der ware geloovigen, gelyk gij, bezame, zijnen gas te dooden, doed dan mij: zoo niet, s'heek mij dan verpooten, opdat ik hoort doe, en voerren mij nooit weder op zulk eenen daal het besprepen.

TOEN SCHEIDDE SIEN ROEF HOORDE, SYK BIJ: Het regt van eenen gas te een groot regt, en groene eene waardig. Om óner een wylt het ik u vrij, en verpoot u een mischiel; maar doe nu ook hoort, om u wassere op zulk eenen doelen daal niet meer te laten besprepen.

SCHEIDT VAN MANOMER.

Wanneer gij Scheidt, zoo zij van Scheidt niet oeffenwelyk, noch betredigend; want uit heerlyke Scheidt onthut veel kwaad te wien. Goed te Scheiden darsingon te noch stede, noch Scheidt; want zelfs de groote Proefers wassere heeft g'kheert.

In

In het leik van aassal aassala, de werke oeffenwelyk van manomer, was een veel moederlyk, die op zekeren dag ziede: O Algemeen Goed! in den daer mijne gelyke de gelyke darsingon, die doet mijne hebben in het Parselje, of in het de gelyke darsingon, die doet mijne hebben in de heit! De Proefers verzoondt: Gode wassere mijne niet in het Parselje s'gane. Het eenen oude vrouweje was darsingon bedroefd en wreede. De Proefers darsingon heeter en ziede: Gode moederlyk! niet u niet bedroefd, dewylt mijne rede groene oeffenwelyk is; oude manomere en oude vrouweje mijne niet in het Parselje kome, oude stede, die een jongken dage uit het graf optaan, verjongd optaan, en derstave darsingon, die doet hebben in het Parselje, in eenen jongken gelyke in bezaver mijne s'gane. Op deze mijne word het kan van het oude vrouweje verhoord.

TEWISSINGE VAN HET AANVANGSWOORD GODE.

Het is wel niet rediggen g'bid van een' ander' in bewering te wassere; wanneer gij zelfs oeffenwelyk in g'bid van eenen gelyke hebt, zoo made het wel te beweren, en even zoo, als gij het oeffenwelyk hebt, dan s'gane weder terug te g'bid. Zelft oeffenwelyk, wanneer zij groeneoeffenwelyk bezave, mijne het kan manomere g'bid niet inden. Men verstant de volgrade hierom behoorende g'bidwelyk.

E s

Toen

Toen een koopman in den tijd der ongelukkigvering uit zijn huis was gegaan, en zich naar het bed te begaven, ontmoete hij onder weg eenen vriend, en zeide tot hem: kom nog mij, wij zullen nu samen in het bed gaan. De vriend antwoordde: ik zal u nu metig het bed verpersieren, doch zelf kan ik er niet komen, omdat ik elders belangrijke bezigheden heb. De koopman was daarmede overtuigd, en ging voort, doch de andere achter hem, en zij zedig het bed samen graven, waar de weg van den anderen was. dien hij insloeg. Daar het bij de afscheiding nog donker was, bemerkte de koopman niet, waaraan de andere zich begaven had. Doch terwijl er ter zeldere tijd een roover en boerzuchtiger op dienst was uitgegaan, was hem bij overvacht uit een hupel achter den koopman aan-koopman, en was heuglijk nader bij het bed gekomen. De koopman was in de morning, dat het de bij hem gewonen zijnde vriend was, en zeide hem: Ik heb honderd gouden stukken guld bij mij, ik vees, dat ik ze in het bed zal verlossen; ik verzoek u, dat gij draafer voor mij in bewaring neemt; en zoo gaf hij ze den roover in handen. Deze antwoordde niet, maar nam het geld, ging daar het plaats weder ziet, en verloor een der koopman. Toen draafer weder uit het bed kwam was het ledige dig geworden. Hij ging den roover voort, en gaf op hem in het geheel geen acht, jaakte het een hem achter-krad

krad mensch was. Doch terwijl hij voortig ging, riep de roover hem toe: Kom hier, neem een guld terug, dat gij mij ter bewaring geeft.

De koopman, dat mensch niet kennende, vroeg: wie voor gijf?

Koover. Het guld, dat gij mij daerom achter bewaring geeft. En zoo gaf hij den koopman de gouden stukken over, en vingte er bij: Oudenacht, o koopman! heb ik, door een guld ter bewaring te nemen, mijne bezigheden verzuimd, en verloor ik een gewonnen.

Koover. Welke bezigheden hebt gij dan gehad? Koover. Boerzuchtigheid. In de afscheiding en daaraan is gij niet, en terug kom het tijden.

De koopman had verstaen een bij deze woorden, en zeide: Wanneer gij een boerzuchtiger zijt, waarom hebt gij dan deze gouden stukken niet behouden, en zijt er mede voorigaan? Ik heb u in het geheel niet gekend, maar gevonden, dat ik het geld aan mijnen vriend had gegeven.

Koover. Wanneer ik het goed door mijne be-keetheid bekomen had, zoo zou ik het u niet weder gegeven, noch weer voor u gind, noch mij om het anders bekomend hebben. Maar het was een onvertrouwd goed; bij noodig het er weder trouw te handelen, is geen onafhankelijk of goedwilligheid.

Toen de koopman deze rede vernam, zeide hij: Wie-

gans was grootsmoedigheid. — Ik wou ik u deze heug-
dard gedenk stikken; ook te nu de vos regensdij
sigdenom.

overzigt.

Toen ik vijfde jaar oud was, hebben wij eenen
opperkameerdienaar, met name een manna, die goed
in den wapenhandel geschied was. Mijn vader be-
val mij hem aan, en mij onderwijze te geven in het
panschiepen, in het aanspreken met de knut, in den
wafelloop, in het knutsen en in alles, wat tot het taal
spelen of een mannelijke berijgheden behoort. Dree
en andere knutsen leerde hij mij. Hierop ging de opper-
kameerdienaar een manna op zekeren dag naar den
Krierr, en ziede: O Krierr! begreep ik van den
wapenhandel weer, heb ik alles den Prin gezeend.
De Krierr knu alzo bevelen, dat er eenen jagerij
gehoeden werde, opdat de Prin de verhoopen heb-
berijgheden van den dag magt begreep. Mijn vader
was er mede overreden, en gaf er bevel toe.

Den anderen dags gingen wij deknut op de jage,
en al begreep, wat ik in den wapenhandel magt ge-
leerd hebben, zende ik mijnen vader. Hij liet den
man een overheid aandoen, en ziede: O een
manna! alle, wat gij mijnen zoen heb gezeend,
verstaat hij goed; en ik er nog eenen knut, welke
de knut van allen is; die heb ik hem niet geleerd.

Een

Een manna overziede: Mijn Krierr! wat is dat
den voor een knut? Mijn vader sprek: de knutsen,
waarin gij mijnen zoen onderwijzen hebt, zijn zoo
geleerd, dat, wanneer hij nu een gezeenen tijd niet
zelf aanschouwen kan, noch anderen te voor hem an-
schouwen kunnen. Doch de knut, waaraan ik sprek,
is een dien knut, dat, wanneer mijn zoen daartoe
niet verstaat, niemand anders te een reger tijd voor
hem zenden kan. Doch allen, wanneer hij te zelf
zende, zal hij zich door deze knut help ver-
schaffen.

Een manna. Mijn Krierr! ik moet verstaen,
mij te zeggen, welke knut dit is?

Mijn manna. Het is de knut van in het water
te zwemen; want in een verhoopen zuden anderen
voor mijnen zoen de knut voeren, en hij zal of
overvinden, of voor den tijd stagen kunnen.
Wanneer hij zekere zelf niet zwemen kan, moet
in het water verduikt, zoo zal het hem welig be-
ken, wanneer hij de andere knutsen verstaet.

Hierop gaf hij bevel, dat men twee bekameen
schippen zoen laten, welke mij zwemen moesten
lerren. Ik had niet geman knut, en het te lerren,
dewij ik lang was, en in het water te gaan; doch
ik magt wiken of niet, men gaf mij zoo lang over
en de schippen, zoo zij mij zwemen geleerd had.
Den. Overvinden ik het niet goedwijge leerde, zoo
leerde ik het ook met regensdij, en had het op het

E 4

knut

haar goed geluk. Toen ik over den weg van *Sassawa* en belevenis van *Méto* ging, kwam ik over den *Xypr* naar *Méto*. Van *Méto* wilden wij naar *Sassawa* gaan; doch, eer wij nog de grenzen van *Méto* verlaten hadden, ontmoeten wij reuzen, die de karavan overvallen, en ons geboel en al verplunderden. Nadt karavle ik weder naar *Méto* terug; en dwang ik volktaals geen reisgeld had, om naar mijn land te komen, zoo ging ik tegen mijnen zin fcheroep, en voor den *Xypr* af naar *Sagled*. Doch op deze vaert was een gewatijke draaklok, want nog geen fchip genaakt is, weder te verlaten; en dewijl wij geveen bekwaamen fchipper hadden, zoo woude hij des regens weg, en ons fchip verreekt in den draaklok. Van alle reisgenooten, te samen twee en twintig personen, waren er fochten drie, een oud man van *Sagled*, ik en mijn bediende, die zich reedden, omde wij konden overleven. Al de anderen kwamen in de rivier om het leven. Nadt ik van dit ongeuk was gered geworden, vernemende de lieftc tot mijnen vader in mijn hart. Ik begreep nu, dat deze eervwaardige grifmend had voornemingen; en mij eens aan konnen wederzeten, wader hij mij had heen looren zonden.

Er woold verfteld, dat *AGUCHIYAMA* (ONTVANGEN bij de *Grifkes*) zich om zekken redenen van zijn vaderland verrijpde, in *Grifkesland* geveek, en in *Syamen* aankam. Doch van zijdelijk geveeren had hij niet het geringfte in zijnen zék, en om te bedienén fchaakte hij zich. Nu was het echter geveend, dat, oom hij nog een kleine lemp was, hij in zijns vaders gevee de geveekts had aenwielden, zelf en de handwerk leen geveend, en van hem den bleding had leeren trekken. Daar hij nu zijn dappelijck onderfand zich op gevee andere wijze wint te verftellen, zoo ging hij, dome den noed grifkes, naar zekken fchikwinkél, en zekke: ik heb den bleding trekken. De fchik van hem voor een lempd dajiken nu. Zoo zag hij dat bleding, verwerf hij zijn kuffen door het trekken van den bleding en had zekken noed, en hij in zijn vaderland aangefekende. Toen hij nu alder den zekken bekomen had, zoo gaf hij bevel, dat geen rijk of voermeer het voor fchikde moest beveen, zekken kinkaven een handwerk te leeren looren, omde het dappelijck geveek, dat moed te dappelijck zekken kon, verwij men zich door zijn handwerk voor geveek ten beveeden.

WILJE IJNEN AANZITTEN VRIJEN WILJE MET WILJE
GELIJK WITTEN.

In Chanaan was een koljverwerf, met name
maccalar, een meesterlijk, goed en bevoornd man.
Toen hij nu eens in gezelschap van enkele vrienden
door een steen glog, strepte hij op een melancolisch,
treurige en vrie. Nadat hij weder was op-
gestaan, ook hij riep men uit den poort, en hoord
de melancolisch in klieren stikken.

Hij, die hem voorgeschied, vertelde hem hierop:
O Koljverwerf! hij doe veel haagheid en een groot
eem verstand als gij hoekt, sekame gij u niet, u over
eene melancolisch te verzoeken, en er met het men
in stikken te stikken?

Maarmer antwoordde: Deze melancolisch hoekt
nij doen vallen; gij was derhalve een vijand voor
mijne vrienden, en streekt moet men zich van eenen
vijand ondoen, opdat hij niet in het toekomstige
een of twee vrienden nog eens bezaadelt.

afgaf.

In gind gij over komend, men wien gij in vijand-
schap hoekt, streekt gezeggenheid hoekt, sijn hoekt den
oedre de menschen niet gering, met te zeggen: sijn
hoe omgaffig en zwak hij is. Hij zwak daarvan
gevoert eenen bekant; want wanneer, hij de wijs-
ling

ling van het hoekt, derhalve vijand hoekt u de overhand
vervolgens magt, een zult u met den te grooeren
kwaade stikken.

Men vertelde, die eens in Rey eenen vrouw vertelde,
welke gebieden van het land was, en den hjaan
afgaf voerde. Hoegere uitspraak ten hare regering
gaf, was het volgende: Zij was eenen koningsdochter,
gelovend en maar, de gemiddt van eenen zwak
Toen nu drie streekt, liet hij eenen zeer jongen man
in, wien men den hjaan van eenen man gaf,
en den tijd van hjaan verzoende. Doch niet man-
scheit streekt de jaren der melancolisch bevalde had,
en geest geworden was, een onaanvaardig hij, en had
voor de regering geest bezaadeld noch (jere)
hij was streekt hjaan in men, en gaf zich dag en
nacht met de verminden even. Zijne moeder streekt
men hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan
was in Rey, hjaan en in het geest bezaadeld
had, en door hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan
was, die hjaan had door geest verzoende voor
weel bevalde. De hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan
men deze afgaf even geest, een hjaan te zeggen:
„Van en men zek gij op mijnen man hjaan voer-
bilden, en de geest en hjaan hjaan hjaan hjaan hjaan
„en men hjaan hjaan, en even hjaan hjaan
„rijn in mijne hjaan hjaan; een niet, dan niet
„in hjaan, een een hjaan en hjaan en de hjaan te
„eigen, en u te verzoende.”

Toen

Toen de grans van magphomen en zijne lie-
 volvoend had, gaf zijdel een felten macnarr het
 volgrude antwoord:

„Terwijl mijn grans racanr maard nog leef-
 de, dact ik het wet, dat gij ook een be-
 dit maad konnen meen. Doch overvondgij,
 „dat hij gelieven en de regering des lands in
 „handen van zelf een maad geveken, dat ik hem, ge-
 „rente is, ten ik van die ongruafheid bereijd ge-
 „werden, en er is eenz andere godcheit bij mij op-
 „gekommen, dewij ik bij mij zelve ziele: felten
 „macnarr is een groot en vryfandg Kelcar, die
 „wet leidet, dat een zoo bevoend men, zich, die
 „felten maad, een zelf eenz ziele meen, als ik,
 „in bevoelgen, en mij niet al overvonden. Doch
 „wanner hij zich niet ziele ziele, en mij ziele
 „overvonden, zoo wort God, dat ik niet ziele,
 „meer ten krijg en krijt bereid een ziele. En wan-
 „ner er des gelange moet worden, een een van
 „beide niet ziele ziele mijnen, omde een van beide
 „lijpen een maad overvonden worden. Indien en
 „van lage magt geligen worden, een een men in
 „de wereld verfontdigen, dat felten macnarr in
 „den krijt een eenz meen door omzige overvonden-
 „ren, en diez klijpkelde geligen ziele geworden,
 „maaktar gij dan in een' meen beuden een maad
 „kruan; terwijl dactoveren in de gekijdelde der
 „over-

„overvonden en in beuden mijn roem zielewigs
 „een worden verfontdigt. Doch wanner gij de
 „overvonden bevoelen, overvonden, en het legende
 „zieleken geligen magt worden, zoo maad gij
 „de de maadken gezen eenz overvonden, wanner
 „een een maad overvonden, felten macnarr heeft
 „eenz zieleken vrom overvondigt en overvonden.

Terwijl en zijdel hem die ziele, dood macnarr
 en van ziele overvonden, en maad gezen
 maad meer op het land dact overvonden.

ALZANDER BILANDER.

Wen, dat wij allen op dezelfde weg ziele, en
 dat de maadken, die op deze ziele ziele, geen an-
 dere ziele maad te ziele hebben, die goede
 werken.

Gelijdelde. Men verfont, de ALZANDER BILAN-
 DER, de leden van het Wonen en het Gonen
 verfontdigt bevoelen, het befont men, en een ziele
 verfontdigt ziele te bevoelen. Doch eenz Gods be-
 fchikking ziele bij, een bij in de taal Douglas van
 gelieven, en bij ziele bevoelen van ziele maad
 dact: „Leg mij in eenz zieleken, maad en de
 „een ziele van dactive een ga, en floek en een
 „mijnz handen uit, en er ziele, dat zijde kalle
 „land ziele in: een ziele de maadken ziele mogen, die
 „ik wet de gehele wereld verfontdigt heb, een bij

„ het afkêrft want van dierve ook niet lèfge
 „ leden er wêlter van dien gepen heb. Doch, van
 „ naar mine moeder wêrcht, die mijst alst met
 „ haar avonden is, wêlde haar dat, die zij alst
 „ om mijstwêlde niet betocht er bedroeven, noch
 „ boos er maken. Wantge zij alst echter wêlde be-
 „ droeven, zoo moet zij de een minde niet verdat
 „ doen, die ten er twee manchen zullen zij ge-
 „ vonden gronden, een, wêrte noch een gelêfde
 „ afgehooren, en een, die op deze wêrte onder-
 „ seijk zij.”

ONTOEWENNINGEN OP HET STRAFVEN.

Wanneer iemand een zonde begun, die onedel-
 kelijk moet gekeest worden, en zij die een met
 van de minde hem de volle straf wêlde geven,
 zoo zoudt zij die weg van goedmoedigheid, van
 medelijden en zachtaardigheid niet hebben beven-
 delt. Het manschappelijk wêlde vooren, die zij
 dargonen, die een dierve onedel heeft begun,
 zochteg straf, alsof hij zich een een lèfde-dierve
 onedel kênidig had gronden, eplet niet siten en de
 wêrte volken, maar ook de goedmoedigheid in er
 gronden wêrde. Want voor goedmoedige mannen
 bezant het niet, onbetrouwelijk er wêrte te gun,
 Hêrte behoort de volgende gelêfde.

Ten tijde van den Christ wêrtegi had een ondel
 een.

wêlde een minde begun, wêlde zij die
 dierve kênidig gronden wêrde. Hêrtegi gaf die
 lèfde lèfde, die een hem te regt zoudt lèfde.
 Toen een ondel het hoofd had afgegragen, begt
 een een ondel voor, wêlde ziele: O Opper-
 hoofd der een gelêfdegi niet, en zij een on-
 del, wij bezant het, lèfde wij wêl wêlde.
 Doch om Gods wil, ik heb nog twee woorden te
 zeggen, naar er een, en bezant dierve
 wêrtegi ziele: Spreek. Hêrte ziele de minde-
 ger: wêlde zij goedertierenheid, zachtaardigheid
 en barmhertigheid heb, en wêrte deze eigen-
 schappen onder alle manchen zij bezant gronden,
 lagt zij een echter zult een straf op. Wie-
 neer men een wêrte deze minde voor een on-
 del van lèfde gragen, die onder die gronden
 en barmhertigheid wêrte gronden, wêrte die een
 wêl lèfde ongeden?

Hêrtegi. Hij een e lèfde bezant ongeden
 lèfde, wêl ik die.

De wêrtegi. Wie het een die een gronden
 en barmhertigheid?

Hêrtegi wêlde sich een dierve, die sich bij
 hem in de wêrtegi bezant en ziele hem
 lèfde die een er voren een gronden, zoo een
 ik een niet hem minde wêrtegi lèfde.

Hij hem dierve hem met zijer manne in wêl-
 held er lèfde.

HET HOEF VAN RECHTEL.

Waarom konwijken menken, die omgaf zijden, en u kinnen, en wel het rege op hante zijde kellen, maar de geveigen menken, soede de omkennende partij ar met het doen van eenen walfchen oed afkome, en die armen ten rege vastlezen rouden, soe moet gij in zulk een geveit kinnen kerven met rege kenten, en het door schandelykheid of het walfchen kinnen afgeveien hetpen, geijft de Rager ten zinnen rege, en evenzoo moet soeder geveigen rege het kenten walfchen.

Daze Rager troefte in Tolkenen, en was de een zeer schandelyk, geveit, goderichelyk en schandelyk met kenten. Op zekeren dag kinnen kenten bij hen, die eenen zijden van het rege walfchen, soede bij een eenen zekeren hundert gouden kellen geide te vastlezen had. De Rager liet de zekeren van den zekeren: zoe zick walfchen, en vengde hen: hebte gij van daze een gouden kellen zekeren?

De zekeren zekende hen, en soede: ik heb niet het geveigen van daze een.

De Rager vengde den zekeren: hebte gij geveigen?

Nrent soede hij.

Koo-

De Rager

van de Rager

ROBERT. Dus zal ik den ongelukkigsten der eed afzemen.

Hierop wende de eigenaar van het goed, en riep dus „O Reger! wees voorzigtig! help mij! ik heb „groot geschied, en die bekomenen en zich niet „over, en even veltien end te doen.”

ROBERT. Om uwerwille kan ik niet buiten de wet gaan. Gij moet of geschied hebben, of een ongelukkig moet wesen.

De ongelukkig wende, waarop zich ter einde, en behaalde O Reger! wees voorzigtig! ik tijd onrecht! Wanneer zij mij niet helpt, dan kan ik bedrogen. Neem maatregelen, en mijn kindervoeding te reddes.

Toen de Reger dat was zag wesen, en die zijn gedrag te aanmerking nam, zij hij te, dat zijn onrecht regnerig was. Zijn onrecht bezwaarde hem medelijden te, hij ten hem onder kansen, en vengde hem: waarom hebt zij dan dien mensch dat geld gegeven?

ANNELOREN. Ik heb het hem ter leen gegeven.

ROBERT. Waarom hebt zij het hem ter leen gegeven? zeg mij dit!

ANNELOREN. Lang leve de Reger! Men moet weten, dat daar men mijn onrecht is geweest. Nu gebende het, dat hij wegren de boeking van een zeker goed te goeder verlegensheid gestree, en handeld en wijzig goeder hebben hebben wesen, zijn

haar geld zelden helleg niet eens op handvol. Mijn
 aandacht daarvoor kwam bij mij niet, jaarmoeds en
 weende. Op zekeren dag gingen wij beide alleen in
 een' wijding wandelen, en lovenswijp eenige plaats,
 waar wij ons onderscheiden. Terwijl wij en aftra-
 ven, begreep hij op zekeren zoo twee te klagen,
 die hij mij het best weeten kon; want het is
 weinig van gelukken, dat wij te zamen weeten
 zijn. Ik wist dus niet hem; hoe! zij beide niet
 zoo veel goeden hebben, als ter bezitting van die
 goet verlichte woerd; niemand zal u helpen, en zij
 geeft u een doofgongelijkheid over. Mijn vermoegen,
 harnak ik op deze wereld heb, bedroeg handvol
 goeden hebben, die ik mij van tijd tot tijd door
 arbeid heb verworven. Ik wil ze u leenen, zeg zij
 er dan nog de een bij, en bezit de schuld. Na den
 oogen kon zij de ingezamelde vruchten verkopen,
 en mij mijn geld terug geven. Toen ik de gaard
 had, viel mij de man te voet, en riep: ik zal
 u het geld teruggeven, dewijl ik de vruchten, an-
 dere zij ingezameld zijn, met voordeel of welke ver-
 koopten zal. Daar ik een ijerdomeestigheid zag, hadde
 ik het geld uit mijnen portel, en gaf het hem. De
 heere God was er niemand tegenwoordig; hoer
 daar men en ik waren daar. Na zijn er erda vier
 maanden en den oogen verkopen, zonder dat hij mij
 mijn geld heeft teruggegeven. Hij onken vertere

dit verhaal, want het is een verhaal, dat de
 menschen niet kunnen gelooven.

de gebiede schuld, en hoerter, die hij mij noch
 geuen, en zelden met mij heeft te maken gehad.

Raven. Op welke plaats met zij, toen zij den
 man het geld gaf?

ANALISA. Aan den voet van eenen aben-
 boom.

Raven. Daar zij aan den voet van eenen aben-
 boom hebt geuen, waarom zeg zij dan, dat zij
 geen geuen hebt? Hoerter spreke hij tot den
 verklapde, die die alles onkende: zij blijft bij mij.
 Vervolgen woude hij zich tot den eigenaar van het
 geul en zelde: maak u niet bedroefd; loep hoerter
 heen naar dien boom, die recht gelukken, en hoer
 den Proferer enige tegenwoordigen, maar zeg den
 vervolgen tegen den boom: de Rager ontkende u,
 hem, en lag geuegde voor mij af.

De ontkende gelukken, toen hij van den Rager
 ter drie woorden hoerde. De tegen werke, die hij
 gelukken; maar hield zich, daar hij hen niet zag,
 en zelde ontkende tegen den onken: Ga, de
 boom zal schuldig komen, en in deze ontkende geue-
 ge afgegeven.

ANALISA. Ik weet, dat hij op mijn woord niet
 komen, maar een ontkende verlingen af.

De Rager gaf hem ook een vertere, en zelde: ga,
 toen die vertere en zag: de Rager werkte u ontkende;
 alder het toeken, kom en lag het be-
 wene geuegde af.

De smijter met het zekere van den Reger, en ging heen, terwijl de smijtinge bij den Reger bleef. Deze hield zich met andere regeringen en geschenken bezig, bekommerde zich in het geheel niet over den smijtinge, en zag niet eens naar hem om. Intusschen, gedurende den de smijtinge in geschieden verloop en verloop was, wende zich de Reger geheel overtuichen tot hem van de vraag: hoe de man en wat reden hij dien boom aangeboden zijn? Hij antwoordde: Nee, hij kan er nog niet aangeboden waren. De Reger hield zich nu weder met zijn andere zaken bezig. Intusschen was de vijander van het gril bij den steenboom gekomen, had hem het zekere geroepen, en gezegd hem, de Reger vordert van u, en voor mij gezegde af te leggen! Hij verzoelde eenigen tijd daar; doch toen hij vinderlijk zag, dat de boom geen geluid van zich gaf, noch zich geseit maakte om te gaan, zoo werd hij zeer misnoedig, bevalde vrag en zelde tot den Reger: O Reger! volgen u bevel hen ik heen geseit, heb geboden en het zekere gegeven; maar van den boom heb ik geen beweging gezien.

De Reger. Gij hebt u vergis. De boom is eerder gekomen dan gij, en heeft gezegde afgelegd. Verzoelde wende zich de Reger tot den vijander, die de dreidende bekende, en zelde: de boom is gekomen en heeft gezegde afgelegd; gij zijt een ten-

geen! bevalde wende die man zijne handden geschieden hebben, anders zal ik zonder schiel een gescheit verhoopen, en den man zijn gril geven.

De steenboom. Koker die man heenging ik, heb ik geen van van den plaats geseit: op wat tijd is den de boom gekomen? ik heb hem immers niet gezien, en zag veel minder zijne gezegde geboden.

De Reger. Wanneer gij onder dien boom de gescheit hebben niet verhoopen hebt, waarom hebt gij den, toen ik u vrag, of de man reeds bij dien boom van aangeboden zijn, niet gezegde: ik heb den boom niet, en kan den ook niet wese, of hij reeds daar aangeboden is. Wanneer gij den boom niet geboden hebt, zoo zoudt gij niet gezegd hebben; hij kan er nog niet aangeboden waren. De Reger dwong stree den smijtinge tot de bestelling en wese dreidende den vijander, die zo te vorderen heb.

VAN DEN BOERENDE.

Verzoelde liden hebben egeren, die de eigenlijke geesting van den boerhandel het reger geest en de geestelijkheid is. Hink er dreidende een een reger geboden van, en tijd te worden, en wese daarna geestelijkheid, en een gescheit naam te

verweten, en bij God en menſchen bekend te worden.

Mijn vertale, die een koopman in den winkel van een' inkooſtandter kwam, en voor delzend gouden ſtukken aan waren loete. Op het laatſt beviel er bij hem berekening een misverſtand over een karat goud; de verkooper zeide menſijk: gij hebt bij mij nog een gouden ſtuk te goed; de koopv' achtte het wende, dat het een goudſtuk en een karat daronder was, en zoo ontrees gij met ſlander van der mond. De koopman ſtrauwde en reede zoo naar om een karat goud, dat de inkooſtandter er verdelig over weed, en hem het karat betaalde. De koopv' nam zijne waren mede, en ging heen.

Wie had de inkooſtandter eene bedelende, welke den koopman achtere ſtep, hem betende en zide: O koopman! ik heb bij het aſchmen en weggeven van het karat goud; geef mij eenig drinkgetel! De koopman gaf hem dat gouden ſtuk en het karat daaruitoom. De bedelende nam het geld en keerde naar zijnen heer terug. Deze vraagde hem: waar waart gij heeggeven? De bedelende antwoordde: ik heb den koopman nagelopen, die ikken van u heeft gekecht, en een drinkgetel van hem te vragen. De inkooſtandter hernam: een leemel, die om een karat van den wegeen ten den avond geveit, geſtrauwed, gemaad en rich voor de menſchen niet geſchikend heelt, wat zoudt gij daarvan verwachten?

en wat hebt gij dan volgens een verwachting van hem aangevraagd? De bedelende zoudt het gel. Omdat de inkooſtandter dit zag, perſeide bij in veronting en zeide: O groote God! deze koopv' is een leugenaar en onbegrijpde ſchelm, en ik rich nog een karat! Hoe zou de man, die zoo gering was, zulk een middeelgheid hebben kunnen vermoeden? Zekerkijk ſtoek er een geluim ſcheer, harnoch ik waren moet. In deze geringe ſtep ook bij den man en achtere, hante hem in, en zeide: „O koopman! om Godswil, wachte een oepublik, ik heb eren vraag aan u te doen.“ De koopman zeide: „nu, ſprek!“ De inkooſtandter maakte hantog aan: „wel, koopman! ik heb een u karat zonderting gekecht: in oepewoondgheid van een vete menſchen heb ik om een karat ten den avond toe geveit, en een ſtik oeprekechten, ten gij betieve aangevraagd hebt doch nu, dat gij het bekomen hebt, hebt gij beverven het karat nog een gouden ſtuk om mijnen bedelende gegeven. Wie voelst ik hebt gij er die van, dat gij zoo veel rijkte gemaakt, en u zoo veel verdien hebt aangevraagd? Verſtort mij die rich een. Wie was de reden van een veel gienrichtheid te vorm, en van een veel middeel te? Heb de goedheid mij rich te oeggeveit.“

De koopman antwoordde: „waarom het rich gij u liever te verwonderen? De wij ik een koopmanben, en heb ik den regel van den koophandel in rich

„groeten; want wanneer de koopman zich in den
 „landet eenen koper (*) laat te hoer doen, zoo is
 „welke een groote vriend; doch wanneer hij er
 „eijger tijd niet groenmoedig is, zoo raamt hij, dat
 „hij onverschijkt en werkdmoedig is. Om deze
 „reden heb ik noch bedrogen willen warden, noch
 „onwillig wilken sijn. Ik heb zoo wel den pijn
 „van mijn keuap, als die van groenmoedigheid als
 „gevoel.”

STROOK IN DEN HANDEL.

Wacht u voor eenrouw, en welen tegen de men-
 schen goede halswijze bedragerij uit: want het
 nadel, de zulk een waken wensch doet, komt op
 hem zelven terug.

Er woek verstand, die komend vele schepen haast,
 en dacht; eenen heerle had, die zeer opzettend, en
 dinnig, en van alle onverschiktheid verwijderd
 was. Hij waken herd de schepen, en wanneer hij
 een den eigenaar de wolk dertieve gebragt had, zoo
 gaat daar stijp half zoo veel weer onder de wolk
 en gaf te den weder aan den heerle, en dertieve te
 verkoopen. Daar eenen heerle deed den man de
 wanklaarig; bege dertieve eenrouw niet te-
 gen de menschen, zij zulk een onferl dandig in-
 den

daal de andere eenrouw haast te versterk niet naar, en
 waken het alle dagen even een. De heerle ha-
 lande gelukkig de vermaning; hoor, want bege groote
 eenrouw tegen de menschen, de onverschiktheid heeft
 een onverschiktheid sijn! Doch hoe zeer hij hem ook
 moeg waken, zoo gaf toch de andere er geen
 ziele op. Inverschiktheid gebreke het, dat de heerle
 op nekken woud de schepen in een dal heug, en te
 dat het evenwaken, terwijl hij zich op een hoop-
 te nedertigde om te hopen. Daar het een in de
 hant was, zoo viel er in dezen waken op de heug
 een plaatsop, die in het dal flooende, alle schepen
 onder water zette, wakenveer, en deed versterken,
 zooda er niet één éénig schip levend gevel werd.
 De heerle dankte God voor zijn behoud, en glog
 den waken naar den eigenaar, zooda wolk hij zich
 te hebben. Toen deze vraagde: „wan is de wolk,
 „wanen hebte zij te niet meelgeloop?” zoo zield
 de heerle: „want sijn de schepen, dat ik wolk he-
 „gen moet?” De andere onverschiktheid: „Wat is er
 „den van de schepen groeten?” De heerle an-
 wakenheid: „Heb ik u niet alreem gezeijl, glog onder
 „de wolk geen weer, en wook niet eenrouw tegen
 „de menschen? zij hebte volker niet naar mij gelou-
 „verd, zooda zich het waken, herweik zij onder de
 „wolk hede gageen, verstand heeft, en ter eenen
 „groeten hroem groeten is, die alle schepen heeft
 „deze versterken.”

(*) Omroep g eenen Kollektieut glog.

Natuurlijk is deze een wegens zijne betrekking en
omgeving een gewoone, en het een zijnen doed in
aanwende gisteren.

VAN HEN BEKENT BIJ DEN KLEIN.

Wanneer het gebeurt, dat gij in 's Koning dienst
treedt, want dat niet bequoomig, maar verdel-
het op denzelfden dag, waarop u die eer be-
staan woort, niet vrees, en niet niet acceptatie:
want hij, die u een gemacht heeft, want u ook
weder eger te maken. Het is er ook een, om in
tegroewooneheid van den Koning van niemand iets
andere dan goed te zeggen, en maak den gisteren
niet kwijt gind, dewijl hij andere een zijne
konden wil tegen u tekenen niet want de gindheid,
wanneer gij hem metelijng gegeven hebt, want hij
onleelbaar ook tegen u niet. Het is een beken de
volgende gindheid.

Te Gindheid hebbe een voor, met name FALLEN,
in wien dienst een anderlijk een, DELANDE FALLEN
gindheid, dood, welke later kwaliteitsrijk een zijne
naalgever gindheid had. De voor dood ook niet,
wat een dienst moring afwek. Doch deze vinder
was een beken naalgever, een niet, die, wanneer
hinnal een niet had beken, en FALLEN hem
in de gindheid wilde weten, DELANDE niet
een

den volgenden raad gaf: O Koning! Had als-
med een niet kwaliteitsrijk; wanneer gij echer
innend straffen wilt, kan hem die een niet
er dood brengen en niet leven. Volgens deze
beken niet kunnen vele onleelrijke kwaliteits-
en het leven, want het onleelrijke kwaliteits-
dat wanneer een tegen den voor een gindheid
beleg. FALLEN liet hem in de gindheid weten.
DELANDE wilde hem voor: „Ik wil mijn gindheid
„verzoeken geven, het mij kwaliteitsrijk niet ter dood
„brengen!” FALLEN antwoort: „het gindheid van de
„dooden!” heb ik van u nietvoren gindheid, want gij
„mij innend den raad hebt gegeven, dat ik om
„gindheid kwaliteitsrijk innend kwaliteitsrijk, want de ik.
„wanneer ik kwaliteitsrijk, met den dood straffen moet. Ik
„zal u dat op even tegen” raad hem ter doodbre-
„ngen.” Niet die onleelrijke het hij hem ter dood
brengen, en de beken raad, welke wanneer gind-
voren had, kwam tegen op zijn eigen hoofd te heb.

BEKEN VOOR KANDELING-BEKENEN.

Mijn naam wanneer gij een kwaliteitsrijk bekenen wilt
weten, kan moet gij u in kwaliteitsrijk kwaliteits-
bekenen maken, een kwaliteitsrijk had leven kwaliteitsrijk.
en u niet en dag een goede kwaliteitsrijk bekenen,
want met eenen dag te kwaliteitsrijk, en het even dagen
en te beken, gaf het kwaliteitsrijk niet kwaliteitsrijk, en
een

wanneer men op den eenen dag niet schrijft, zou kan men zich op den anderen dag vergisfen. In het voorz. uitspraak geboord, dat men opent, die een kleine Schrijver was, die Scourge in den dienst van geliefden had, en dewijl hij bij bezetting-keren d'erin fusten overbleef, zeide hij tegen de kantoor-bemere: „vrienden ik si bezegen ik verleden' Scourge geliefden heb, als ik konne.” Toen zij nu vroeg „will u nu wat kom de?” dan antwoordde hij „ik houd het d'eerst, dat die meken, omdat ik 's Veijde niet in den dienst ge en niet schrijft (*) want wanneer ik naar éénen dag in de week niet schrijft, zou men ik, dat zelfs in mijn handchrift konne verstaan.”

Alle woorden en spreekwijzen, welke zij voor- dragt, moet zij in even wettenden, bevattigen, begrijpen en bekennen bij opstellen, en zij moet de de d'eersten van andere kantoor-bemere be- vane raadte en verhoogen afdrukkingen delijk trachten te verstaan.

Ik heb gelaat, mijn zout dat nu groovader. Salen m'arresten, den Chiff van Bagdad zover
 brief

(*) De Veijde is bij de M'arresten, bezegen bij de Chiffen de Scourge is.

brief had geliefden, waarvan de beledig niet beider „O'oppositieff der ware gelaatheid zij moet mij de postie M'arresten geven, en niet en diploma d'arvan overreken, opdat ik konne, die beledig van den Chiff zover, en deze beledig in beide konne zover, wanneer er zich oek- ter de beledig tegen verstaan, zou dat ik hou met het zout onder het jek brengen, en nu met beledig onderwerpen.”

Te die tijd was Salen m'arresten Chiff er Bagdad. Toen hij Salen m'arresten brief had ont- vangen en er den inhoud van verstaan had, schreef hij hem ter antwoord.

„De beledig die beledig niet alle en mijn be- vane gelaatheid, ja onder de M'arresten be- v'arren is niemand mij gelaatheid die zij. De beledigening blijft ik d'eersten niet, nog minder zij ik er u verlat toe geven. Verstaan de zover beledig die beledig niet, zodat dat ik u ver- staan.”

Nader de beledig bij Salen m'arresten gelaat- den, verstaande hij zich zover, en zeide tot den ge- zout van den Chiff: „De Chiff sprekis niet en „begrijp, ik zal d'eerst met vele beledigende bij „ben konne, en twee d'eersten d'eersten beledig- „men, en de zout van het zout van den Chiff op „de ruggen der beledig naar Chiff er brengen.” Zoo d'eerst bij, zodat den gezout van den Chiff met

de wettelijk heilige streng, en verlegde, die hij
lijpde overvoelen zocht. De grane verrek, en
kwas eenige tijd onvriend bij Salus maximo
streng. Zoals men den hante de waken van
den grane wakkende, zoo beval hij, voorzert de
waken als te voren, en daarvan den grane weder
te heen komen. Men had stree de toe het rij-
den en toe den dag overzette waken naar het
patrie gelyk, en in enkele wakkenden onge-
houden; de bejagden kadden zich met de handen
over elkaar in gelyken gelyk; Salus maximo
wyl en op den waken in vollen opzicht en prech-
rige wakkende, en de kakkende en wakkende
waken ieder op zijn plaats gelyk. Toen werd de
grane van den Chail kinnen gelyk. Hij kwam,
nog in die prechige wakkende, en wakkende
volgde het gelyk, den kadden vorige had,
beval hij den kade in zijn waken, en wakkende
waken even. Daar kade echter beval en
wyl en wakkende wakkende, die de waken in kadden
gelyk, en waarop stree met het wakkende
wakkende was. Terwijl Salus maximo het gelyk
wakkende, wakkende hij: hoek de Chail nog den wakkende
wakkende gelyk de grane wakkende; bejagen de
Chail en wakkende kade bejagen, in die „Ik
„het wakkende kade wakkende, en wakkende kade
„wakkende, en het wakkende wakkende in in het wakkende

„gewoonlijk gelyk wakkende hij wakkende het wakkende
„kade en wakkende.”

Hierop werd het gelyk door een wakkende
wakkende, die wakkende van den kade wakkende. Hij wakkende,
en het wakkende, de wakkende; de wakkende van kade, wakkende
wakkende wakkende. Doch al het wakkende was wakkende
patrie; alleen gelyk in den wakkende kade kadden
de kade kade A. L. en M., en wakkende wakkende
de wakkende gelyk wakkende; gelyk op kade, de kade de
wakkende wakkende wakkende of wakkende
wakkende wakkende.

Salus maximo en alle wakkende wakkende wakkende
wakkende, en wakkende wakkende, die hij
met hen wakkende het wakkende wakkende kade;
hij bejagen wakkende en te kade, en wakkende alle
wakkende van den kade op, die met de kade
A. L. en M. wakkende; naar bejagen wakkende wakkende
van bejagen het wakkende op het wakkende van den
Salus maximo wakkende. Op het kade kade
en wakkende wakkende wakkende, en de wakkende
wakkende wakkende, wakkende, die in den kade de kade
wakkende wakkende wakkende had. Terwijl hij wakkende
wakkende, wakkende hij: „O kade bejagen wakkende gelyk
„kade en wakkende in wakkende, in niet het
„A. L. en M., naar beval bejagen op een gelyk
„wakkende. Daar wakkende de Chail in bejagen
„wakkende met een wakkende wakkende, die de

„wilde van zijn plaats op twee rugen naar Clissau
 „druipen zoodan, zoo heeft hij dochter A. L. en M.
 „voor alle verwoed geëhrven, omte hij daarmede
 „aankloek op de lippen: *Niet zij niet, wat nu Gaf*
 „*met den heer der afzaken gelaten heeft?* Dit gel
 „aanwijst het verwoed wegten voor zood oeffen.
 „en zijn (*)”

Daar

(*) Hier wordt de houding en wijze fied van den heer
 behoude, die jake met die drie fenten begint, en door den
 Clissif met den faken waarnemen en verwoed werd gelaten
 van. De gelatenen, welke bij de fied ten gemaal fip,
 is de volgende: Antans, van Clissif van Taver, had in
 Antans een grachtje kort hien hoven, met een
 met, van de Antans dichte te hoven, en daardoor te
 weg te hoven, dat zij den wappel van Antans niet meer
 gemaak hoven. Daar een Antans wegten niet een vout,
 dat zij in de vouten kort fip, en daardoor behoude. —
 Daar fchetsijde dat door den Koning behoude, en het
 der gelaten niet te hien aflagden, en den wappel te Antans
 te verwoeden. Hij ook derfater met een groot legte en
 met Antans oeffenen naar Antans, waarmede die, welke
 Antans zelf hoven, jake den naam van waarnemen voute.
 Twee een vouten niet bij de poort hoven, welke deze oeffen
 niet vouten gema; hij hielden niet, of zij niet hovenvouten
 zijde, fchets niet naar de fied Antans, waarmede hij gema
 vouten. Te gelaten zijde verwoeden en in de hoven een vouten
 van vouten, van welke hoven die hoven, met in de hoven
 vouten, en met in den hoven, fchets. Dit vouten de vouten
 met hoven vout op het hoven der hovenvouten hoven vout

Daar Salus waarnemen en het vouten begon te be-
 grijpen, fchets bij vouten, gemaak even zij in
 een dier gelaten, en vouten vout. Hij was
 een vouten, die ten zijn gelaten gelaten was. Hij
 fchets derfater weder van den Clissif, om zich te
 verwoedenvouten, en hien om vouten te vouten-
 ken. De Clissif een zijde voutenvouten en
 en hoven hien vele voutenclap. Aan waarnemen
 waarnemen, die het vouten had oeffenen, fchets
 waarnemen een vouten; hij gaf hien een hoven
 niet en vout gelaten, en met hien op in het gema
 zijde hovenvouten.

Bedoek derfater, het groot een vouten het is,
 te eenen niet een jake hoven te hoven, omte met
 door het vouten van die dier gelaten niet een vout
 gelaten en even gelaten, of zich voor gemaak hoven
 waarnemen hien.

Er

ten, vouten hoven Antans vouten vouten, zoo vouten de
 ten, door de hoven vouten, door te vouten. Hoven
 en die vouten te voutenvouten een vouten, die de vout
 hovenvouten niet met de de hoven met de vouten, vouten
 en vouten vouten gema, behoude waarnemen, die met zijn Laad
 vouten, van bij het hoven fchets.

D

„Een woord verhoed, dat er ten tijde der ommekeer van Afriker een vorst was, met name een zeer aanzienlijk, die wel met den naam ziedt: „Ik ben de hofmeester des Konings van Choufou“ doch weeten deze vorst hem bij zich te houden, want hij niet; weeten hier bij op zijnen naam god genoemd en de voorbidding verrijgen, en zoed hem juistige eenige gedienden. Dewijl de hofmeester der koninkrijken zood waren, had de vorst van Choufou de magt niet, en hem met god did voer zich te laten brengen, want hiend zich eegen wil en diest weeten met de voorbidding. Het god weeten en met de juistige gedienden van een ALT. Nu was er in den dienst van den koninkrijken een prediker, met name eenen vreesbaar vreesbaar, die de wetten uitsprekend verhoed, zeer gruwel, een bekennen koninkrijken-kenner, zeer vreesbaar en van eenen slagt beleving was. ALT had hem in Choufou medegeloopt en hem aan zijne hof van koninkrijken-kenner aangehoed; hij had hem alle zinken van zandig vertrouwen, en verhoed een zeer op hem, dat hij zonder zijnen raad niet deed.

Aan den anderen kant had de koning van Choufou een vreesbaar en vreesbaar met een koninkrijken-kenner en vreesbaar, eenen met name vreesbaar, die ten groot vriend van vreesbaar was. Beide hadden vreesbaar nooit gezien; doch dewijl zij van vreesbaar als een vreesbaar en bekennen vreesbaar had.

hadden konen spreken, een koning zij zandig vreesbaar vreesbaar, en vreesbaar vreesbaar vreesbaar vreesbaar met wie vreesbaar, dat deze beide vreesbaar vreesbaar vreesbaar.

Doch het vreesbaar was, die de koning van Choufou van een ALT vreesbaar sprek, en een zijnen raad zandig: „een ALT had met in zijnen naam vreesbaar en god weeten, en eenen zich zijnen vreesbaar; doch, weeten in hem vreesbaar heb, en hier te komen, zoo is hij in op de oogenblik nog niet vreesbaar. Is het grote vreesbaar vreesbaar, dat ik hem niet heb hier laten? Ik vreesbaar vreesbaar van u, vreesbaar! dat zij mij zeggen, „hoe hij het been hier te brengen zij.“ Toen de koning van Choufou dit zandig, was vreesbaar een zeer in de vreesbaar niet vreesbaar. Dewijl vreesbaar vreesbaar zich in de vreesbaar van der vreesbaar, die vreesbaar: „O vreesbaar vreesbaar vreesbaar vreesbaar vreesbaar vreesbaar van een ALT was, een een met zich van den vreesbaar met vreesbaar vreesbaar vreesbaar: want zijne vreesbaar vreesbaar en vreesbaar vreesbaar konen met niet van zijne zijnen vreesbaar en magt, want alle vreesbaar met de vreesbaar en vreesbaar vreesbaar van vreesbaar vreesbaar. En is vreesbaar een vreesbaar vreesbaar, en deze is vreesbaar, een vreesbaar vreesbaar had een ALT een vreesbaar in de vreesbaar te vreesbaar vreesbaar.”

De KUNST VAN CHORAZAN. Wat is er die er doet?

De KUNST. Aan een alv moet een brief geschreven worden van den volgenden inhoud: „Wanneer „gij mij waartijd gebroeven en wederomig waan „wilt, laat den speedig aenst. bezinnaan te rept „schien, en aend mij zije hoofd, opdat gij in mijne „vriendship bijzet, en ik vertrouwen in u kunne „schien, anders zal ik bij u kansen, en u de wereld „te aenue maken.“

De Koning van Chorazan kintken den aentregt van den vater, en gaf bevel om den brief te schryven.

De vater. Er is nog een overigheid, hoe zal die al den weg te raimen zije?

De KUNST. Waar is beken die aentregtel?

De vater. De te schryven brief moet aodlatelijc van de hand van aenue van aenst. bezinnaan. Ik vrees derhalve, dat hij den pligt der vriendship waarmaken, hem bezeit darenne geven, of hem eenig ander teken overzenden zal, aenue de aenue op de een of andere wijze op de vinge gaan en om niet in handen zal vallen.

De KUNST. Daarvoor zal ik wel een middel vinden; gij zult beven, en beang aenue bij mij.

Mijn ging en haalde aenue van aenst. Deze verfloeren, en aan in de verpandering plaats. De K-

art

eer sprek een stien van: „Schijf om een alv „aenueken eenen brief naar het voornemst, ter- „wek gij nie mijnen aend mit hooren. Maar ik „verlang van u, dat gij gedurende drie dagen en drie „nachten niet uit mijn plaats gaat, en dat niemand „van uwe bedienden met u te dree beken, noch „bij u kome; want dat gij de vriend van aenue „bezinnaan zijt, zoo aenue gij, wanneer hij bezeit „overzegen en vingen magt, daarvoor aenueken „woorden, aenue gij hem de aenue aenue hebben.“

Toen aenue deze rede kende, werd hij zeer aenue, en gedwongen de pen in de hand, en aenue.

In zije een ziele hij bij zich zefven: „O wie ik toch aenue een bezeit-beenue ge-

„woorde, opdat niet een vriend niet door mijne „pen magt aenueken zije! wat zal ik reiser dree,

„dree ik in deze aenue gevee aenue?“ Terwijl hij in deze verzaeking verfloeren, varen hem over-

verachten de sprek uit den Koning te beken: „Maar ik, de aenueken bezeit-beenue een u, en aenue

„u aenue. Hij dree derhalve bij zich zefven: „Wan- „neer ik dree sprek door een velen te kansen

„geef, zoo gevee ik wel, dat de aenueken mita niet „zoo aenueken mita verfloeren, dree wanneer hij het

„verloeren, bij zije beven zefven aenue.“ Na hi bij derhalve den brief geschreven, de aenueken bezeit-beenue er bij ge-

veept, en het papier overzegenen had, schreef hij op den aenue van den brief dree op de beken van

D 3

art

erut zeer tijt pen op de eeno zijde erut A, en op de andere zijde erut N. Daarop las hij den brief des Keizers van Chonglin voor, die er vervolgen het zegel op drukte en den brief overnam. Beide lezers waren op beide zijden van het zegel te staan gekomen, en niemand had er iets van gemerkt.

Toelond wond de brief een voozen-doonsterle zijder gegeven, met het bevel: „Breng dezen brief over „naar Nijfater en naar alle ambassaden, omzeggende „goet bij u geven zal, en heer den zijder-darmode „verag.“ De beide verzeel, en zijde naar een air. Doch aemmo een zeer bewaerde men drie-dagen en drie nachten in het gein, en liet hem vervolgen weder naar hule gam.

Aan den anderen kant was de beide in Nijfater aangekomen, en had den brief overhandigd aan een air, die daerteren naar ont gevend greeit, en een zijde hoofd had greeit, terwijl hij evena een de gesandheid des Keizers van Chonglin veram. Daar en aemmo verammar daarbij representieg was, toe weel hem de brief overgegeven, en daerteren voer te haren. Doch terwijl hij het zegel wilde openbreken, een vrieu zijde coepo op de beide kanten, en toen hij ze bij elander oepde, kwam hem onthoud de spraak in de gederkone vaerijde, de oepelke air. Dewijl hij derteren hierak oepende, dat de brief hem selve beoef, een hem te doerde, toe legde hij onthoud den brief als de kanten. Hier

wer

on-darve zijde erut een, stiel bij Mordle, deed zijde op, ging naar beken, een van door de vlogt en verberg sich. Een air een een post gebed en weiken naar aemmo verammar. Daar hij volter sag, dat de een aemmo, en niet vreegkone, noel bij hule air, een hem op te aemmo. Doch on-darve alle vreegkone, vanden hem deze air, en korende vreeg. Een air het een een on-darve korende korende hule, die den brief oepde en voerde, waarbij de met den doerkerle vreegkone beide representieg was. Zoede men den inhoud des briefs had verammar, verweerde men sich, die aemmo verammar, voerde sag het zegel van den brief was geopen gemerde, gemerde had, dat hij hem selve beoef, en met een vrieu korende vreegkone. Men deed on-darve naar druppen, die hem van die zaak berig: een vrieu korende greeit, doch er was geen het selve spoor van vreegkone. Een air verbergde sich korende naar over de vlogt van aemmo verammar; en volter voer den vreegkone' beide air het ware zijde vreegkoneheid een den dag te leggen, vrede bij sich naar vreegkone, wond vreeg, en liet het in de dal door vreegkone beoef aemmo. Daar aemmo verammar de hem der vreegkone beoef op de pene, waar hij verbergen was, selde hij bij sich vreeg: „God be- „ware mij, dat mijne vreegkone van vreegkone vreeg- „kone, noch dat ik mij verbergen vreeg, vreeg

D 4

• 18 •

„sijne bewilliging! Te sijnre verzoeking en gr.
„willingheit wil ik mij alleen onwonder en onbe.
„noeg, op welke plaats ik verhoogen ben." Hij zond
derhalve heimelijk lezend naar zoo ver, om hem
van sijnre oeffend heijge te geven, en hem veel
te vragen, en rinde voor hem te verhoogen, want
meer hij welke verhoogen moeg. Een and liet hem
heimelijk verhoen, dat hij sijnre op de plaats, waar
hij sich optield, eenige dagen een bijven, zonder
sich ingruen te maken.

Na verloop van eenige dagen gaf hij den beide
viele geliefden en sijnre eenen brief van verzo.
„fchuldiging, waarin hij de oeffing der ziele
in deze woorden: „Amen. verzoeken heeft, voordat
hij in den Dinsdag, den brief greep, en oer hij
„geweren had, wat darin stond, met een vele loo.
„heid de vinge greepen, dat er geen spore van hem
„te vinden is, hoewel men hem overal opzichte
„heeft. De beide ad zelf greepe, liepen ik
„zeg, ik verzoek derhalve mij in deze zaak voor
„verzoefchuldigd te houden."

Daerom brief van verzoefchuldiging zond hij over
met den beide, welke medde, wat er verzoepuden
was, en den brief overtoelen. De Keizer van Chi.
„rijen stond verhoen, en kon het raelft niet door.
„greden, want sijnre behou hij, omom brief van gr.
„nade sijn te verhoogen, om amen. verzoeken om te
„deken, dat sijnre misdep een verhoogen waren, onder
voor.

verzoeken, dat hij een misdepen, een voor hem.
„den of verhoen amen om een gevoeld had, waar.
„door amen. verzoeken, onderligt, sijn leven had
„kunnen stellen?"

Tweel men de bevt wilde overvragen, welke
„amen om amen „wanten gi mij verhoigheid en
„guede verhoen, ad ik het zelf aanvragen." De
Keizer van Chiarij stook hem een verhoheid en
verhoigheid voor sijn leven. Men hadde om den brief,
en hij wote den soeken om. Toen men dit ing, be.
wonderden allen de kundigheden en de sijnre
van amen. verzoeken; doch amen. verhoen: „O
„Keizer! ik het niet jammere, zulk een sijnre
„men oeffendigd te laten ontinnen?" Den Keizer
van Chiarij was dit bekeingreden ansporen; hij
hefde hem amen om het overtoelen, en zond om
amen. verzoeken, den brief van verhoheid.

DE SLAVEN VAN HANEN VELD.

Wanten de Keizer u waardig leuen, om u een
vader om te stellen, een moet gi een het hef des
meer, die sijnre verzoeken in u stude, geen onder
geving wonen, die verhoheid en verhoheid.
Wilt gi 's Keizers verzoeken verzoeken,
en sijnre sijnre anevillen, het den de welke be.
houwen, die in het had wote liggen. Alle sijnre,
die moet voor het Rijk den voor de sijnre van
den

den Krijzer zorg gedragen hebben, zijn wegten hun
vrijwillig gespend en becoemd geworden.

Men verhaalt, dat een Perzisch Krijzer zijnen vi-
sies opgevoert was, hem stanz, ten vrijwillig op
eën meer opdrag, te zagen des zijneren visies
zelden „Kijk van mij een deel land, becoemt ik
„u ter leen wil geven, en waarvan gij de inkom-
„sten ten het onderhoud van u zerven en van de
„uwre bekoelen kunt.”

De voornamige visies antwoorde: „Ik bekoef
„geen bekoerd, noch veel voordeet opkwaerd
„het land, wanneer gij mij schone eenen geest
„wilt bekoeren, Kijk mij dan een weest en ver-
„vallen dorpje, waerom ik mij in een bekoerd
„begreven, en danis weest wil, om het vervallen
„dorp te bekoeren, en voor u te bekoelen.”

De Krijzer bekoefte hierin, en gaf zijnen be-
weelen beest, dat zij een volk weest droepen, als
hij veringde, opvoerde en hem gevee antode.
Doch beoerde ook de beoende magten antode,
niet beoerde zij toch in het gankle had niet afzien
geen dorp, maar geen eenig magten land visies,
beoefte niet bekoefde gevee was. Zij kwanen
dehoete den Krijzer bekoere, dat zij niet gevee-
den hebben. De Krijzer zelde hierop tegen des
zijneren visies: „er is geen bekoerd land,
„niet vervallen dorp te visies, beoefte ik u had
„wilt gevee, wat moet ik nu doen?” De zier-

antwoorde zelde: „O Krijzer, ik weest wil, dat er
„eender mijn vrijwillig geest bekoerd weest, en
„geen dorp in het voordeet geboeren is. Daar gij mij
„schone het beoend des Krijzes weestent bekoef, geef
„het dan ten minde even nu weest weest, van wien
„gij het weest magte weestent weest te weest, en
„die, bekoefte hij ook des bekoerd niet magte ver-
„weestent, deoedven toch een minde niet ver-
„weest, maar u opkwaerd bekoerdent wil. Het
„eender magte van de beoelen wijze Krijzes al.”
Daar na de Krijzer beoerde van de weest droefte van
niet weest bekoerdent geworden, een bekoere hij,
dat deze weest een zeer goed visies was; hij weest-
beoefte zich, bekoefte hem met het beoerdent,
beoefte hem op alom in zijn voornamig zeld,
en beoerde hem nog meer eer, dan te weest.

Wanneer ook de Krijzer geen magte, weest weest
verre van zijne zijde, maar teoefte hij hem te weest-
ent, opde niet vijanden hem niet alom magte
visies, om u te beoeren. Gij moet ook niet zeld-
ent, bekoefte van des Krijzes dolen bekoere te
zijn, en te weest, weest droefte, welke hem om-
digen, met hem gevee hebben. Deze voornamig be-
weest niet alomig den Krijzer, of de eender hem
fankle weestent, maar ook alle andere gevee-
weestent.

de wijf of van veete wraake, en van wien angeden-
gheeden gij begehrte meer ontfermt wraake.

Er woude verhoord, die naam naar de vizier van
sacrae woude te geven. Men gebruede een, die
dree vrede woude of drie dagen vrede eifender niet
in die Dieru kuen, naar in zije hant zat, en voor
in iemand te fpeken was. Toen sacrae woude die
naam, woude hij iemand met hem, en naar de vrede
daraus te wagen, en hier zegge: „dat ik van
„me vrede te van vrede bekomenning gebrued
„heb, een hem ik zelf in vrede gebrued. Wan-
„ner gij van de vrede of andere zijde over het
„rijk zeggen zijt, een mij het die een, en u
„van die vrede gebrued te bevelen, en gepast
„aanregelen te waken. Moge ik vrede van mij-
„nen kant te vrede verzoeken hebben, een
„mij het mij, opdat ik mij vrede zijt. Zoede
„naam naar die vrede woude, woude hij:
„God bevere mij, die van dree woude dierdoor
„den Keizer een vrede verzoeken gebrued
„woude zijt. Onder de woude van mijnen Keizer
„in het Land en vrede vrede vrede vrede,
„van dree hem het ik het vrede niet woude.
„Mijn Keizer kan zich gebrued van zijne vrede
„en gebrued overgeven, woude het vrede
„van dree woude dier gebrued en overgeven, en
„dree ad ik den Keizer bevelen, en de vrede
„daraus zegge.

Ten

„Ten dree dagen kuen hij weder in het paleis,
„met dree dree dree dree dree dree, en gij
„naar den Keizer. Dree woude: „Woude niet gij
„in die dree woude dree dree dree dree dree
„gebrued, en woude het gij te bevelen?“
„gebrued, en woude: „Mijn Keizer! in de vrede
„verpanding des Keizers van China heb ik een
„een, die mij vrede bevelen, die de Keizer van
„den Vrede van Keizer een met het bevelen.
„Hij heb mij vrede bevelen zeggen, woude bevelen
„en woude met het woude. Om te woude te bevelen,
„van die zijt woude, in mij dree woude dree dree
„bevelen in den vrede gebrued, woude het mij gebrued,
„niet te woude, van de Keizer van den Vrede van
„Keizer gebrued heb. Een van dree hem ik vrede
„te woude gebrued, en in ik mijn hart weder ge-
„van gebrued.“

„Woude gij bevelen gebrued, gebrued die gebrued dree
„bevelen, en het vrede dree vrede vrede en
„er woude te bevelen, woude vrede dree dree
„te woude te bevelen.

„Een Keizer in Mawraete heb een vrede, met
„naam naar van vrede, die naar de dree dree
„dree dree dree dree dree dree, en in die dree
„naam vrede woude, die dree dree dree dree dree. De-
„re woude een bevelen dree dree dree en een woude
„woude.

Woederwaas van des vliet. Hij droeg hem alzoos het
 schoneeroffing van Sauerland op, heftook hem
 met het verhoed, en gaf hem sijnz aadling tot
 dien post. Sijnz maake de meelge verhoeroffen
 tot sijnz verhoed, en toen hij wilde hoeroffen,
 kwam hij sijnz al van des vliet samen, en na hem
 de hand gekeet te hebben, zeide hij, hegeen hij
 opzigt te zeggen had. Doch toen hij aadling te
 kennen gaf, dat hij hem nog wel een te het ver-
 trouwen wilde sjoeten, zoo moeten de hoeroffen
 heten gun, en sijnz verhoeroffen „dat ik de ver-
 trouwen, sijnz mij bevoelen te grunden, naar
 „Sauerland gun, en de zaden des land bevoelen
 „al, zoo sijnz mij van de zijde des vlietz vele
 „bevoelen melken, en er sijnz mij verhoeroffen
 „sijnz opgedragen worden. De vliet gekeet mij
 „deshalve van hoeroffen te geven, welke bevoelen
 „volong moeten worden, en welke aadling
 „sijnz sijnz bare taken sijnz, waarvan de aadling-
 „ting onzigtig is.”

Eenz was merwoorde: „Ik merk, dat gij op
 „het einde het, en u voor aadlingz wilt maaken.
 „Laet mij deshalve sijnz, en u een gekeet te
 „geven! ge hant en sijnz veerige dagen in uw land.
 „Nada sijnz, naar sijnz wong gekeet was, het de
 vliet naar van aadlingz eenen aadlingz kantierp
 bevoelen heten, droeg hem het einde van sijnz
 moeter te Sauerland op, en maet hem sijnz
 heten,

heten, aadlingz sijnz op te bevoelen. Doch een sijnz
 gaf hij bevoelen, om gekeet een jant sijnz te sijnz
 heten te gun.

Eindelek, na verhoeg van een jant, het hij eenz,
 hij sijnz hant, en zeide tot hem „sijnz van-
 „naar heten gij gekeet, dat ik tweedertel bevoelen
 „het gekeet, waarvan het een sijnz, en het an-
 „dere naar te gekeet? Wiet gij sijnz, dat de
 „gekeet hant bevoelen sijnz de bevoelen des
 „land met het gekeet verhoeroffen, en sijnz door
 „aadlingz! Wanneer heten gij sijnz een dwaze
 „daad van mij gekeet: dat ik een daggeen, die er-
 „der mij sijnz, tweedertel bevoelen gekeet, en hant
 „gekeet heten: „volong het een, doch het
 „andere niet.” Hijz bevoelen sijnz hoeroffen van
 „sijnz aadling: hegeen ik wil, bevoel ik, en welke
 „bevoelen ik ook gekeet magt, derzeve moeten
 „opgedragt worden. Sijnz, die niet moeten
 „opgedragt worden, bevoel ik sijnz: want ik heb
 „naar aadlingz veer, naar het sijnz te sijnz za-
 „den, derzj sijnz aadlingz bevoelen gekeet, die
 „niet worden opgedragt. De meelge deshalve,
 „welke gij van mij gekeet heten, is die naar van-
 „bevoelen gekeet, juist dit, dat ik u te uw land
 „naar heten werkenheid het gekeet, is
 „verhoeroffen en ongedwongen door des aadlingz mij-
 „net magt: en door het volong van sijnz wil
 „gekeet. Wie wil de hoeroffen hebben, sijnz be-
 „voelen

„wien niet op te volgen, en dusdie te over-
„treeden?”

VAN HET VERBODEN.

De orde des Rijks berust op het afdienen van de bevelen des Keizers; nochtan dies niet worden opgevolgd, wordt de Keizer als het ware een geenen man. Hij is wel volgens zijne gewoone van mensch, zoo als een onderdanig; doch het onderscheid tusschen Keizer en krijgsman en onderdanig berust daarin, dat de Keizer de bevelende, en deze de gehoorzaamende zijn. Wanneer derhalve de grinsdende zijne bevelen aan den ondergehoofden niet voltrek, zoo zou de orde van den Staat gelooft worden, en de eer versterken.

De Sultan sultaan had eenen ambtenaar, met name sultan, sultaan, en onder het bevel van den keizerprocurator stonden twee dorpen, die den Sultan toebehoorden. Een dag nu sultan sultaan in deze beschikking een zeer rijk man, en legde hem een geringe sommen straf op; hij stak van hem veel geld en goed, en ontboodte hem geheel, maar hem in de gevangenis, en oomen hem eindelijk af, wat hij had. Nadat deze ongelooflijke lagere tijd had gevangen gezeten, vingte hij door die uit de gevangenis, kwam in de hoofdstad Ghazni, bragt lagere bij den Keizer in, en zwoeg hij de door de

te-

berooft geleene gewelddadigheid verhaalde, verzoekt hij om vergiffenis. Sultan sultaan gaf den man eenen brief, die een bevel bevatte. De man nam deszelfs en bragt dien aan den ambtenaar te Ghazni. Doch de ambtenaar wilde hem zijne beschikking niet weder geven, welke hij hem oomsamen had, maar dacht, dat de man niet in staat zou zijn, om nog eens naar Ghazni te gaan, en bragt des het bevel van den Keizer niet ten uitvoer. De onderdanige ging weder ruftermaal naar Ghazni, en wachte den Sultan sultaan op den weg af, wat hij hem oomsamen zou. Het gebeurde, dat deze zich in zijnen wijberg wilde verbergen, omdat het sultaan niet was; en dewijl hij geheel alleen met twee verzoende lieden aankam, riep die man: „Hulp tegen den ambtenaar van Ghazni!”

Sultan sultaan gaf order, dat men voort dezen man een bevel een sultaanlijke.

De commandant. Hij hebbe reeds een bevel gegeven, ik heb bezwaer overgelegd, doch het is niet uitgevoerd, en nu gebood is niet opgevolgd geworden.

Dewijl de Keizer in die oogenblik een andere order geeft, ging de andere voort: „ik heb een bevel overgelegd; maar men heeft het niet opgevolgd.”

De Keizer, die nog altijd in gelatenen verstand was, werd gruwelijk en ziele: „Het is mijne zaak om bevelen te geven; doch wanneer mijn bevel niet op-

E

„E”

„gevoelg werk, ga dan heen, en leg mede op uw
„hoofd.

De commandant. O Krijger! nu dinnst heeft
niet naar uw bevel ghaand, hij heeft lieverde niet
opgevoelg, waarom zal ik dan mede op mijn hoofd
leggen?

De Krijger verhoed dierlijk zijne gebede, en
zeide „Nee, want ik heb mij wegin in mijn
„rode; wanneer mijn bevel niet opgevoelg werkt,
„moet ik mede op mijn hoofd leggen.“ Aankonds
gal hij een nieuw bevel, en het des men door een
vertrouwd dienaar vernien. Het bevel hield in,
dat de bommen in de provincie Nadj 'Kokons be-
wien verhoopen moeten.

De tot die vrede afgesandigde dienaar gagen
derhalve heen, lieve den onderdruiter zijne leue
en goed, en sies, wat hem ommen was, terug-
geven, en sals zij hem sies halden oerpleverd,
lezen zij den oerpleverden ambenaar ophangen,
en hem het bevel van den Sultan an den hals bren-
den; doch ween lezen zij door omroepen bekend
maken, dat de de straf aan sijn voor ieder, die
'Kokons bewien niet oerplegt.

Toen dit voerel under het volk bekend word,
had iedereen siesand meer de fiesheid, en sijn
de anghammet bewien te werk te gien.

Er is nog een andere geschiedenis, die liever
leken.

De Sultan siesand heen, wat is waar, dapperheid
en moed; maar van de leue, om het land te regu-
pen en te behouden, verhoed hij niet. Aan het
grootkap van siesand siesand gal hij de voor-
ken beven den omgeng met siesand beoemen van het
Rijk, en gal sich over een vrede en siesand.
Toen de krijgliden en ambenaar de siesand, we-
den zij hem oerpleverden, en ieder makie sich
oerpleverd, een de het een goedde. De
krijgliden leken de oerpleverden beven de ambenaar
oerpleverden siesand oerpleverden en leue-
lijen siesand, het land geader in veruering, en de-
siesand te siesand was, die de gevoelgheid hiesand-
de, een vrede de bevingen des volke veruering.
Een wil de krijgliden, die de veruering under-
ken beven voor siesand te siesand.

En een er in het Rijk van Ghazal, op een
diesand siesand siesand, een ambenaar, die
siesand een vrede oerpleverden beven, en
an het oerpleverden had. De vrede leuen naar
siesand, siesand den Sultan siesand hiesand bevingen voor,
te vrede om help. De Sultan vrede om be-
stien, hiesand de vrede een, een de ambenaar oer-
pleverden; doch dese siesand te gien siesand op, „wan-
siesand siesand siesand siesand, „het is siesand siesand mede
siesand siesand siesand siesand.

„vrouw, zij kan onmogelijk nog een van *Uw* hoopen,” en daarmede ontloeg hij zich van de zaak. Maar echter de arme vrouw indruisde in *Glans* heen, en stak hij den *Delven* beknagde, zoo gaf hij weder, dat er weder een bevel voor haar zou uitgevaardigd worden.

De oude vrouw zelde daarop: „Ik heb uw eerste bevel onopzettig, maar men heeft het niet opgevolgd.”

De *Scyren*. Hoe is mijne zaak, bevelen te geven; doch wanneer zij niet opgevolgd werden, wat moet ik dan doen?

De vrouw. Hoopen zij te doen beter, kan ik gemakzucht zeggen.

De *Scyren*. Spreek! Ik wil zien, waarin die mannegeel behaas.

De vrouw. De mannegeel is deze, dat zij twee handtappij als *Kriens* slechts meer veldrekenen in de plaats, waar men bevelen volbragt worden. Doch kan de linden, waar men bevelen niet werden aangenomen, verven, opdat men er alomt inwendig in zinnig, wien bevelen godelen, en dan moogt zij u linden aan een veldreken ongevoren. In het wel voor God gemoed, dat zij thans in werelde heet, terwijl de dienaar van God de pijnen der ongerechtigheid moet ten veldreken?

Scham wazens werd door de woorden der vrouw zeer beërthand, en terwijl hij uit den slaap der verblind-

blindheid ontwaakte, gaf hij antwoorde bevel, dat men der vrouw gerechtigheid zou verdelissen, doch dan ongerechtigden reger voor de poorten van *Alles* zou optuigen. Maarvaard begon hij zich voor zulke verblindheid meer in wils te waken.

Wen ontrent de handelingen der volgende regenten niet ongetu, maar begonnen andere *Kriens* en *Vorsen* in hunne eigene landen en patriken spreken, en met welke dingen zij waken, dat allen moet zij hooren, en hunne aadzagen te waken.

De *Koning* van *Alles* liet twee zinnen in, waken van de oudste *Alf* bevelen, en den bijnamen van *Alf* bevelen voorde; de jonghe bevelen waken bevelen. Toen nu de oudste den zinnen bevelen, antwoorde er onder hen veldreken, omdat de jonghe daarom veldreken werd, en hen niet verdragen kon. Op het bevel werd *Alf* bevelen bevelen gemoed, voor zinnig bevelen der de slag te waken. Om zinnig bevelen te veldreken, hield hij zich ongerep op, maar kwam bij waken, maar nu zinnig bij hen veldreken. Deze van hen in bevelreken, bevelen hen alle zinnig, bevelen hen vele veldreken en gemoed, ja zinnig te waken op, dat *Alf* bevelen bij hen gemen was. Hij was daardoor zeer veldreken, dat hij hen zinnig niet ten bevelreken gaf, en hij de bevelen een practig bevelen liet veldreken.

„Nu verken aanz' wereld, dat zijn hoeder naar
 „verreken. Maakt gepens, door dreven vriendelijk ont-
 „vagen, en vlijgewordte geworden was. Daarover
 „werd hij gemerkt, en zood evenz' graans naar
 „schakel, want, welke wijlen aanz' wereld groot u
 „en zegt: „Fancus wereld is bij u gelieven, doch
 „gij weet, dat er snakken u en mij beoefdring en
 „vriendfchap bekant, die hooer is dan pbeover.
 „Gij zult hem alzo gewagen zemen, en mij over-
 „zenden, opdat ik ook, tot wederovergieding van de-
 „zen dienst, niet, wat gij van mijn Rijk wenschen
 „moep, u geven, en zood vriendfchap deezem
 „en bedrindig zijn moep. Wanneer gij alzoer be-
 „noepd moep wesen, en daardoe is een' fackten
 „naam te komen, het hem die niet openlijk ge-
 „gen zemen, en zood hem mij niet over, maar het
 „hem alzoer fackten beiderlijk vergift geven, opdat
 „ik mijn oogmerk bevalke, en gij niet in een' doek-
 „con naam komen.”

„Twee zekende maakt diev woorden hoerde, en
 „woorde bij die gront: „Grooten God! hoe is het
 „gevoel, dat zulk een groot Kelaar als aanz'
 „wereld, rijpen zemen met, als ik, zood derg-
 „lijke niet verrek! Hoe is het mogelijk, dat ik zulk
 „eene deel begun, met aan het jongle grigt een'
 „fackten naar hebben, en het voorwerp van de
 „verwotking aler menfchen worden aan.”

„En zinnat. O Kelaar! welgry zlen een' zood

„wereld, mijnen heer, die een groot Weis is; want
 „hij is hooer rijpen u geand, dan uw angphoren
 „broeder, en heeft zoo vele vriendfchap van u, die
 „hij gewoone heeft met de woerde: „Ik wil die
 „u en die zije, wanneer ik langz' aan'' en op den
 „dag, zood mijn heer mij tot u zood, zekde hij onder
 „het gefprek: „Heer, Grooten! God weet het, dat
 „ik Kelaar zekende maakt vele achting moedreg!”
 „Die gaf aan ver, dat aanz' wereld zeer befoefel-
 „geworden is, zood hij hoerde, dat gij in zood ze-
 „kere maand, op zekeren dag, in het hof graven, en
 „op de koude plaats met zood van vlijgewordte en
 „gevalen want; want hij zekde: „Wanneer zekende
 „maakt in zije zerven en vortigle jaar met niet
 „zood den onderden heeft hoerde, want zije
 „kruchten in zektheid overgief! Eerfakne zood hij
 „daarover zeer bekomend.”

„De graven wilde deezende te komen geven, die
 „zijkhoer zekende zekende, maakt diev zekende was,
 „en al zije zekende wel hooer en gide het fack.
 „Maktien had aanz' wereld hem ook werkelijk ge-
 „noep, dat hij die onafhankelijk verrekten zood.

„Toen en zekende, maakt zood zood van den ge-
 „naam hoerde, zekende bij: „Lang leve aanz'
 „wereld! het is mij angpassen, en ik hou hem ver-
 „rijg zood de deezending, die bij mij bewijs,
 „„Doch zeg hem weder, dat ik zek' ook een' zekende
 „wille hiet bekomend hou gront, zood hij is

„de vreesde mens, op zekten dag, eer hij u
 „hoef geanden, der nach in zijn pils in zijn
 „geestichap, op een zekten dings, in het in-
 „vervoren, gekruide wij gebuik, zich en ge-
 „dreden hoef, en vervolgen in geen ligge, doch
 „indivied in middernacht opstaan, in het voo-
 „wonnestek gegan, op het die geklommen, en hij
 „het afklimmen over treden van den trap gesiden in.
 „Tweeënd honde, de keder omgengenenheden had
 „grind, kon ik zeer bedroefl geworden, en heb ik
 „groept: wanner in zijn mee en veerigste jar
 „zijn verland naar geen leest vervoren hoef!
 „Hoe zou zekten een man, die keder geworden
 „is, een wot wij kunnen denken, die hij bij het
 „afklimmen van het die noodig van zijn zinnen be-
 „weeld is, die hij van den trap red; of hoe gun
 „hij te middernacht van de eenen pils naar de
 „andere loopen, en zekten opgetreden te krijest?

De keizer moet zekten niet stien van de onder-
 veningen der andere vorsten wel onderveig zijn,
 naar ook de bedriven der onder zijn bevel staande
 ambtenaar, krijgslieden en onderdanen kennen; want
 hoe zal een keizer, die niet van den voortand zijn
 eigen Rijk en zijne steden onderveig is, wenen, wat
 andere keizers doen en wat er in andere Rijken
 ougat?

Vol.

Salus maner te Cahul het een de lieden, die
 hem gewoentl geestichap hebben, bij zich loonen,
 en een' ongewoentl te geklommen, en onder het
 denken wot en den krijgsverre verlat gegan,
 en bliuen te loonen. Zij werden bliuen, beoonden
 den keizer beuuen gebedt, en gingen weder heen.
 Cononius amon, de groen-vliuer van den keizer,
 was met den krijgsverre te getik gekomen, en
 wilde ook met hem te getik weder loopen; maar
 Salus maner het hem niet gun. Hij ging derhalve
 zinnen, en hopen mede te denken.

Eenigen tijl daerom kwam er een' ongewoentl-beeude,
 die Indoptienor was, en gaf ten eenen beude
 een bevig, en het den keizer ter hand te stellen.
 Deze droek nu een wijl, het den een in het be-
 rig, en in een wijl gaf hij bevel, en den een,
 die het gebrerven en gesonden had, vijf beude
 beklagen te gaven, opdat hij in volgende beuigen
 nauwkeuriger en duiderlijker zich zekten indruk-
 ken; want in die bevig had hij gemeid, dat gisven
 vanden Oltent in vorend degenal keizer het sam-
 man (*) was geboed geworden; naar hij het er
 niet

(*) Samant of samal, (vint l.) een kind, welke be-
 den in de beuigen gekruide werden. De van de vrede af-
 gescheiden zekten vrede in vreeschijpen, zijn, loopen
 en andere vreeschijden gebed, naar zij de pils van de

niet bij gezegd, in welke wijzen en in welke taal
men het geloofd was. Wanneer ik echter niet ver-
staan, in welke wijzen en in welke taal men het een
geloofd is geworden, wat is er mij dan een ge-
dru, dat ik slechts weet, hoeveel slachtoffers er in
het Land is gemaakt geworden?

CAESARUS. JONGHE. Lang leve de koning! De
koningsovermannen had het opmerkt, om zijn krijg
kort en bloedig te maken, en den keizer geen ver-
veeling te veroorzaken. Wanneer hij alles uit een
aanval en verkleven moest, zoo zou hij er een be-
doel van kunnen maken, hetwelk in verhoedene
dagen niet zou door te laten zijn; want inden bij
de keizer en de eigenaars van diens, die konink
keken, oprechtmen moest, zoo is het ook noodig
op te geven, wat er in andere landen voor ander
op klaar gemaakt is geworden, en zelfs de bewo-
ners van deze laatste landen zouden ook opgevo-
erd moeten worden. Wanneer echter de koning zeer
de maal vergiften te goede het wederstaan, zoo
zal ik dat niet bevelen, dat hij voortaan allen on-
menselijk opschrijven, zonder vertoeningen te geve-
ken, en bij de keizer, welke de koning niet kent,
na-

---

voer verloop. Of het gebleef van de koning is dienaar
moet verhoeden zij gegeven, of worden de gebleef ook een
menscheitig opzij daarvan het konink konink, hierover
het zich niet anders zeggen.

menen en verhoeden van de eigenaars op te geven, en
altes eik in het bijzonder te verhoeden en om te
verhoeden.

SENECA. MAAR. Voor dienst bleef ik vergif-
ten; doch voortaan moeten de bevelen, zoo als zij
gezegd hebt, opgemerkt worden.

Indien zij de keizer van de naburige vorsten
geen vriend moeg zijn, want den geest hebt vijand
van hen, maar weet welke gebleef, dat is: welke twee
vijandship niet beinelijk tegen hen eik, maar weet
een oprecht vijand, zoo weet het in uw verhoeden
is, en welke andere vorsten, tegen welke zij op-
gewend zijn.

Ik heb gebleef, dat, een ALEXANDER tegen eenen
vijand oprecht, de bevelenbeers tegen hem verhoeden:
„Koning! weet, dat de vijand, dien zij overhalen
„eik, een zeer onmenscheitig man is. Wanneer hij
„dikke bij recht werd overcompeld, zoo de konink
„meer wensch gun, en hij een gebleefteitig geve-
„gen worden.” Doch ALEXANDER verhoeden: „bij
„die beinelijk over den vijand recht te overhalen,
„is het beinelijkteitig niet waardig.”

HET ONTWAARLIJK VAN EEN RIJDOM.

Twee vrouwe Derwischen reisden met elkaander; de een was geheel van goud omkleed en had goeden penning, doch de andere had vijf goeden stukken goud. De een derwisch ging zonder vrees en gevreesd, doch de andere met zijne vijf goeden stukken was van vrees als een wijf. Eindelijk kwamen zij beide aan twee dierzotte bron, die in twee gewaaslijken oord lag. De een derwisch putte zonder kommer weest uit de bron, en dook, en legde zich ter zijde de bron ter ruste. Doch den Derwisch met de vijf goeden stukken kwam, uit vrees voor overvloed, gema sleep in de oogen; onder zachtere en liever wimp hij zich heen en weder, en riep: „wat zal „er van mij worden? wat zal ik doen?“ En toen hij een wendingde, hoorde het de een derwisch, en ziede: „en, vriend! wat is u wederover?“

„Acht!“ antwoordde hij, „in mijne gordel heb „ik vijf goeden stukken goud; dit is een ge- „veestige oord. Gij zijt arm, zijt voor als een be- „roep, van uit, en slaap; maar ik kan van toe- „gen en overvloed niet slapen, omdat er melkdrin- „ken overvloed maken en mijne goeden guldruk- „ken overvloed.“

De een. Welnu, derwisch! geef mij twee goeden stukken, opdat ik u van een roep overvloed be-

hoopen, en een middel vrede, om u in veiligheid te stellen.

Aantoonde gaf de derwisch zijne goeden stukken aan zijne arme overvloed. De een derwisch, wierp ze op slaande voor in de bron en ziede: „en, vriend! van slapen en overvloed zijt gij thans „bevrijd; ge derwisch slapen en overvloed.“

OVERVLOEDIGHEID EN RIJDOM.

De vrouwe Schalk woude was eens den morgen in de medische poging, om te hielden. Uit de- selve begaf hij zich overvloedig naar de dijk daar- bij zich bevindende kinderliedheid, waar in zijne nabijheid twee jongens waren, van welke de een de naam van eenen rijke, de andere die van eenen arme was. De naam van den rijke had in zijne leefje een stuk feitelijheid, en die van den ar- men, daerovervloed, slechts een stuk droom brood. Toen hij de rijke zijn feitelijheid op, verzocht hem de naam van den arme om een feitelij van de ge- bed, De andere ziede: „Wanneer gij mijn leefje „zijn wilt, zal ik u een feitelij geven.“ De een overvloed: „Zeer gaarne ik wil uw leefje we- „zen.“ De andere bevestigde: „Welnu! bid en „betrouwe dan als een leed, een zal ik u een „stuk feitelijheid geven.“ De naam van den arme bleef hierop als een leed, en de andere gaf hem

len van het Sikkergeld. Toen nu een reis wij
de reis als een hoed pakt, en de andere hem
darevoor Sikkergeld gegeven had, zoo lagen de
Scheik, die die zaak, te woenen. Degeen, die
hem voorgedrukt, vragden hem: „Nu, Scheik!
„wat hoort u zich om deze te woenen?" Hij
antwoordde: „Een zij die niet, waarom de he-
„geestigheid des mensch vering? Wanneer deze
„reus van den arme met zijn deing hoed over-
„den was, zoo was hij, die een mensch is, niet
„toe eenen hoed geworden zij."

AANHANGSEL

VAN

OOSTERSCHE VERHALEN.

Anna was toen volgde zijnen broeder James in de regering op, en zocht zijne Rijk op hemden zijner naburen te vergroeten. Hij trok dierhalve tegen de koning van Frankrijk op, om met hem ooring te voeren. Beide legers stonden elkander in het gansje, en waren een paar, eenen bloedigen dag te leveren, toen het paard van Anna op éénen schieling werd, en in valten gelyk zijnen Heer in het leger der vijanden bragt.

Anna was een Vrouw, die de gracht zeer bemindde, en wanneer hij te veldde trok, moesten dierhalve hemmen zijne bevelingvreesdichtop dragen. Ten dage na, wanneer hij geroepen en zijne legers zonder slag of stoot verfloerd werd, trad hij grommen koning, en vermaakte eenen der schieders, die hem bevalen, die hij toch was een koning hem een koning. Doch een een stuk stroom, wárop hij in een verfloerd, en hing dervanover over het veld. Daar stroomd op de beveling van het geel, kwam er een grootte te hooft mulligen, en dat zijne hooft in den hooft, doch een hem de hooft te groot was, ook hij zijne hooft een schieling en hooft mullig, dat hem het hooft van den hooft over zijne hooft viel, en hij op deze wijze hooft en vreesch te mullen vreesdichtop.

De geroepen Minarch, die die spet mullig, hem niet niet vreesdichtop in een hooft gelyk en te hooft.

ten, en toen de officier, die het bevel over de wacht had, hem vroeg, waarom hij in zijnen ongelukkig toestand nog over een lapjeen liep, antwoordde ANAN: „Ik heb, om't mijn behoeften „niet nog leden mogten bij mij bekijngt heft, die „drie hondert konnen niet in haar waken mijne „kledren te dragen, en en dragt die eenige lood „te wgt.”

ANAN was toen was een slaaf onderpoot; men zette hem vasseren, bragt hem weg, en de grootvader des konings, die den slaaf niet wel sijnen wagt, drong er op an, dat hij ten doed toe gelyng worden, onder het voorwende van een afstichtend vassend voor anderen te geven. Toen de slaaf dit hoorde, wierp hij zich voor eenen ter wade, en ziede: „Alles, wat over Mijneric mogt „betrengt mij nu te doen, en verpogen sijn; een „slaaf moet zich niet over het wade van zijnen „heer betrengt, maar, dring ik in die gelyc grootvader „gebragt en opgevoed heb geworden, een wasscher „ik nu dachtbaard niet, die gij, ten dage van het „gerigt, mijnen doed te vassenvoerden hadt. „Wilt gij mij ten doed laten brengen, een lant het „dat een stalle een een goedige zoden doen.”

AN-

ANAN. Om welke reden zou ik het dan kunnen doen?

DE KUNIG. Verzoelof mij, dat ik even vaster en het leven hougt, en las mij daren ter doed brengen, en deze daad op een regensdige wijze te stellen.

ANAN lachte over den bevel van den konig, en vroeg aan den vaster, wat hij daarop te zeggen had?

DE VASTER. Ik bid om Mijneric, desen eenderling vergiffenis te schenken, hij zou mij anders in het ongeluk kunnen brengen. Ik heb er niet een gebragt, die, wanneer men iemand om het leven wil brengen, men sijnz oef te vraggeveric komt.

ANAN HANDEL.

In den Room stant, „Het Famijle is degenen be-
reid, die kunnen meer behalgen; en las, die
„om anderen vergiffenis schenken, en ook vergiffenis
„als geschenken warden.”

Toen een mannet een een eenweg behanen, riede hij ten dengeren, die de vassendheid had ge-
had een te doen; ik zou u gelijk met gript kan-
nen vergifden, maar ik wil het niet doen; ik zou
niet mijn king naar den Christ kunnen brengen,
maar ik wil mij niet betrengt; ik zou een
wilde God in mijne gebraten de bevolking kunnen

F 2

voor-

voorlezen, die gij mij aangeboden hebt, maar ik wil mij wel daarvan onthouden. Eindelijk een ik in het jongste gevegt God en verult kunnen bidden; maar dit wil ik zoo weinig doen, dat ik liever, wanneer die schriklijke dag in het naderende oogenblik aanbreekt, en mijne beide zonen kunnen plaats vinden, niet mede, dan in een gevecht in het paradijs zoo gaan.

ONAFKORTING.

Een koning had het doodsvennig vlijgen over eenen misdadiger, die in zijne ontrouwbaarheid zoo een dood gebragt wasden. De ongetuigde, voor wien niets meer dan zijne oog wij bleef, bezatke Jalsand scheldwoorden en verwantschappen tegen den Koning uit. Deze vragde een eenen zijner vaders, wat die manach ziele? Om den Koning niet nog meer tegen den misdadiger te verhooren, antwoordde hij: „de arme man zegt, dat het paradijs dergenen bevel is, die hunne granchap bedwingen, en een hunne betredigere verprijns Ethenen. De Koning werd door de heilige geestelike, en schik des misdadiger het leven. Een ander vader, die zijne ontrouwden hun bevelde wilde bescheiden, antwoorde een toe den Koning en ziele: „wanne van eenen „hand moere des Miserech niet zeggen, dan het „geen waar is. Die afkorting heeft op den Koning gefchikt en Eper Miserech:faad aangeboden.“

Doch

Doch de Koning werd hierover zeer onnoeg en ziele: „de hagen van wren ontrouwden is mij „liever, dan de wachtheid, die gij mij hebt willen „zeggen.“

ONAFKORTING.

In Aandich, de hoofdel van het antichrijst die-ette van Aandich, was eenige eenen beverende student, welke eenen hoofdeling ziele beelde: De leden des studenten ziele veel denken, welke schrijven, en zoo niet te mogelijk te spreken.

Toen de geestelike van bevelde, dat er een post bij die geleerde geestelike open was, ziele hij te been, en liet den Opleener het volgende briefje ontgeven: „Doeur een vrasoek om den opengevalen post.“ Doch de post was reeds begaven, hagen den leden ziele eenen hagele open, ziele een een wel wegen zijne geestelike geleerdheid, en wegen zijne bevelde een, zeer beverend was.

De opleener ziele niet, hoe hij den doctur die ontrouwden bevelde eenen bevelde, ziele derbij, als schrijf een de studentenwren, vele woorden te ziele verwantschappiggen te verlossen. Eindelijk liet hij zich eenen bevelde hagen, ziele deselven een een den veel een water, ziele er geen dropte meer in een, en bevelde een, dergenen, die zich ontrouwden had, te zeggen.

F 3

Twee

Toen deze met een bekleedden galm antwoorde, zoodat hem de spijner met droevige gebaren den gevelden beker, zonder een woord te spreken. De dapper raadde den zin van de beeld, doch was er zwaar op bedacht, om aan de leden te verstaan te geven, dat een evenwel lid geen verhooring zou te wagen bezagen. Te dien einde riep hij een werkdied op, dat op den vloer in de zaal lag, en leidde het zoo zachtjes en voorzigtig op de oppervlakte van het water, dat er geen druppel was over den aard loop.

Die laatste uitspraak verwies algemeen goedkeuring, en hij werd dadelijk, althans tegen de wettens der statuten, in daartoe als lid aangewezen.

Men leidde hem toen het boek voor, in hervult ieder nieuw aangekomen lid zijn naam moest inschrijven. Na die voorzij te hebben, maecte hij nu nog eens korte aanteekening deed. Doch, in plaats van deze mondeling te verrigten, schreef hij, als een waar zwijger, op den rand van het boek het woord toe, hervult het weinig goed der leden was, pleuhte er een uit vóór (erom) en schreef daar onder: gij zult daarvoor noch meer noch minder weten.

Doch de spijner wilde in beleefdheid niet toe-
gaven, want het cijfer 1 vóór het woord toe (1, toe)
en schreef daarvoor: gij zult daarvoor stevens
meer woord zijn.

1800 JAREN.

Eens vervreemde zich eens een vrouw bij den bezaarden rugspijnerende 1800 jaren, om hem over een zaak te raadplegen. Hij bevestigde zijn evenwigen, om haar over deze zaak voldoende te geven. De vrouw antwoordde: gij zoudt zoo rijkelijk als de koninklijke stichting bevestigd, en gij wilt mij niet eens, evenwelkomstig waren gij. Het gevraagd doen om een rugspijnerende vraag te beantwoorden? Aan jaar vóórde had te gevraagd: ik word bevestigd voor bezagen ik weet; maar waarom ik gij evenwigen voor bezagen ik niet weet, dan zouden alle rijtkomsten van den Chief niet overvloedig zijn om mij behoorlijk te betalen.

1800 JAREN.

Toen de zoon van den Chief aanstonds, die 1800 jaren, behoorlijk in de gevraagd eenen vriend van 1800 jaren, had been om het letter bezagen, en daeren het gevraagd verpordde, om de gevraagd gevraagd was, zoo werd 1800 jaren bij geleghenheid gevraagd, hoe het met zijnen vriend ging? Hij antwoordde met dezelfde verpordingen, die in de geleghenheid van den weggaver 1800 jaren

was (*), waar van den Egyptenaar gesproken wordt, die hij verlieten had: „somis floeg hem, en hij „bleef.”

Toen de menschen vamen, was ANILANA gesomp
had, die hij hem bij zich nam, en dwingde hem
te sterven, in grom hij zijne zang niet in zoms kluis.
Doch geheel overvloedigter antwoordde hem ANI-
LANA met de woorden van het meden van, het-
welk in dezelfde geschiedenis volgt: „Wie zij mij
„ook ontbrengen, zoo als zij den Egyptenaar ont-
„gehoort hebt!” Den voort heriel de grinnige
inspanning van de plaats zoo wel, die hij zijne
grootste zwaarte, en bekoor, hem lever met ge-
schieden, die met behoevingen te zwijgen te
hooren.

ANILANA was zeer om, en beandte herijgmaai
den vliet vanaf. Een ander zijne dochter, die
zoo schoon en geestig was, tot hem: mijn vader
zij gaar alle dagen met den vliet, spreidt zij hem
den vlietke niet over uwe behoeven? — „Ja
„wel,” antwoordde de vader; „mijn hij goet na
„die zal geen pijnen.” „Mijn,” herom de doch-
ter, „wie zij die van uwe zwaarte niet?” Hoe zou hij
„te zien,” antwoordde de vader, „dat hij mij
„niet een zwaarte?” Nu vordre hem de dochter

noor

(*) Exodus II, 12-14.

zoo vreedde het niet tegen de afgeden te gemaai:
„die niet droegen, die zagen hebben, en niet
„nie, en ooren hebben, en niet hooren.”

WAT IS HET VERHOORVERHOOR VAN HAN NEMEN?

Een werd maar te vreesen gevraagd, wat het
verhoorverhoor van den vliet was? Hij antwoord-
de: „het vreesen.” Maar, wanneer hij geen ver-
hoor heeft, vraagde iemand, wat is dan het be-
st, en hij bekoor hem: „Een droepel van levens-
„dug,” was zijn antwoord. En wanneer hij ook die
niet heeft, wat dan? „De vliet zijne vrienden,”
antwoordde de grinnik. En wanneer ook die hem
niet ontbreken? „De kuis van zwijgen,” Maar
wanneer hij en vreesen niet van die vliet bekoor?
„Een Christijne dood!” was zijn laatste antwoord.

VERHOORVERHOOR VAN NEMEN.

Drie broeders uit de familie van ANILAN hebben
zoo een vreesen, om hen te bekoor bekoor,
en vreesen onder weg vreesen vreesen, die
hem vraagde, of zij op bekoor vreesen vreesen
hebben vreesen, die vreesen was gemaai? De an-
dere van hem vraagde van den vreesenverhoor, of het
niet vreesen was? „Ja wel!” was zijn antwoord.
Terwijl zij en vreesen vreesen de vreesen bekoor.

dat er bij: hij mist eenen van de voorde zaden.
„Ook dat is waar,” Eindelijk zeide de derde: „ik
„wil wooten dat hij leeft.”

Toen de kamerdienste die laatste, overtuigd hij
voltooid niet was, of zij woude hem graven be-
hoefte, en verzocht hem, hem te zeggen, waar zij hem
graven hadden? De heerde zeide daarop een hem:
„Ge verhoort verder op den weg, dien wij gaan.” De
kamerdienste gehoorzende, en ging met hen, zonde-
der hen te vinden. Na verloop van eenigen tijd
zeiden zij tegen hem: hij is niet leere behalen, en
hoor daarvan voegde zij te hij: hij draag alle op de
erze en haag op de andere zijde. De kamerdienste,
wien de waarheid van dit alles bekend was, be-
kante zijn slaafschend verzoek, en draag niet gewild
bij hen te, dat zij hem de plaats woude ontdek-
ken, waar zij hem graven hadden. Maar nu woude
hem de drie heerde niet vinden, dat zij hem ook
graven, maar dat zij van zijne kamerdienaer een
kistje kouten spoeken, dat heugde hij zelf daarvan
gegrift had.

Na veel en lang zoeken, woude zij in de stad ont-
gheuen; de kamerdienste klinge de heerde toe,
en zij woude in de gevangenis gebragt. Doch toen
de Reger veruen, dat het geveue van eenen voor-
mannen dood was, een ontloeg bij hen en de ge-
vangenis, en aand hen naar de heerdheid bij den Ke-
ning, die hen zeer goed ontloeg, en hen in zijn ge-
veue

veue eenen woude ontloeg, waar hij hen met allen,
wan heerde in het Land heerde te behalen was,
ontloeg.

Eene woude bij hen in een geveue, hoe zij een
vele ontloegheden van dien kamerdienaer heerde
woude, zonder hem ekeue graven te behalen? Zij
antwoorde: „Wij hebben graven, dat op den weg,
„dien hij graven heeft, het geveue en de slaafschend
„geveue heerde op éénen plaats afgeveue waren,
„zonder dat er op de andere zijde een kistje afge-
„veue te zijn. Heerde heerde wij, dat hij naar
„den weg woude behalen. Verder heerde wij egge-
„verke, dat er van het afgeveue geveue hier en
„dat een woude den ontloegheden and in zijnen
„aan; en een hem geveue zijne poene heerde wij
„graven, dat hij den erze naar ingefrege heerde;
„dit heerde een bewegte te zeggen, dat hij eenen
„and ekeue en kintoe. Deze ekeue voortloppen
„woude een ook op de geveue heerde, dat hij
„heerdegeue en woude met kouten behalen was,
„wan zijne heerde voorde poene woude een en een
„de ekeue poene ingefrege. Wan ekeue de
„ekeue en den kouten heerde, wij heerde die en de
„woude en vlieghe heerde, die in geveue woude
„op heerde zijne van den weg ekeue veruueeld had-
„den op de plaats, wan eenige droppet van den
„kistje kouten geveue zijn; en de heerde
„he-

„behooren wij van de zijde van de aarde, en van de
„zijden tot de zijde van den konig.”

HET VERBAAND VAN DEN KONIG.

Een ander man kwam een' akenzonden hond,
die hij dog jagde, des nachts zeer wakker was,
en zijnen heer nocht wakker, die daarom ook zeer
veel van hem hield, en hem boven alle schree. Een
dichter, die een vriend van den man was, en ook
den hond gaarne zag, had het volgende vers op hem
gemaakt:

Verspreide niet het u niet, dat de hond vaak meer is dan de
mensch!

Was een klein fochte in het, wat hij van allen verhoeg.
Mijn versandig daverenge het geveig van den menschen.
Al was zij ook des hond, en hijt noch bleefte hij u.
Maar hoort zij versand op den menschen geveig u dan.
Het geveig zij menschen been, en hoort u hond alleen.

Toen deze hond eindelijk derven mocht, was zijn
heer ontroostbaar; doch om zijne smart een veel
mogelijk te verlichten, bevestigde hij hem op een
deftige wijze in zijne rein, en gaf die versche van
zijn vriendere een gesand, bij hoewel hij hem met
behalvinge en versellingen van het goede dier an-
dehield.

Dags daarna bevestigde zich eenige leuachtigheit:
die

den naar den Chadi, om hem van alles, wat er den
volgen avond was voorgeschied, berigt mede te
deden; zij verzoonden en voegden er nog eens een
sinnige beschrijving van de Turkische sijpingsgelden
bij, welke er, een die zij verzoeken, bij de be-
ginselen van den hond waren in acht genomen.

De Chadi sloot zich over over die zaak te ope-
ren, en zand makende eenige dinnere der politie
af, die den ongelukkig mocht waren. Toen hij
daarna voor hem gelyke was, deed hij hem eenige
verwijzen, en verhoef hem, of hij tot de ongel-
ukkigte behoude, welke konden aanbieden, dat
hij den zijnen mocht het had ongeden, dan men noch
den hond der geveig zijnen noch den aard van zand
kwaeten had. Hierop gaf hem de heer des honds
ten antwoord: het was of te langwijzig zijn, om u
de goede eigenschappen van den hond op te noemen;
maar de heer men aanbieden verhoef u te ope-
ren, dat hij zelfs een versand gemaakt, en in be-
zette, beneven andere voorbehalvingen, ook den
Chadi hooftde open vermaakt heeft, die hi u hier
in zijnen naam bring. Toen de Chadi van geld
hoorde spreken, wendde hij zich medende tot zijn
dinnere, en zand hem; dat niet zij, hoe gepoede
helen van den sijpingsgeld zijn, en wat men van
dinnere verhoefen' men slachter den zag gepoede heeft.
Vervolgens wendde hij zich weder om den heer des
honds, groep naar de hooftde der heer, die de en
die.

Eens werd den Christ' maar vermeld, dat er zich in Bagdad een wonderlijk beest, die zich voor God wagt. De Christ' verlangde hem te zien en te spreken, om te vernemen, of hij werkelijk een wonder of leugen van bedrieger was! Hij sprak hem deshalve in deze wijze aan: „er is mij binnen enige „dagen een mensch voorgedrield geworden, die zich „gêk hielt, en zich voor men door God gesan- „det' Profet wagt, doch ik liet hem in de gram- „gênis werpen, men heeft zijn poezis opgraven, „hij is schuldig verkend, en hem het hoofd afge- „sagen geweest.“

Toen de koninklijke dienaar, gaf hij geheel onverschrokken een antwoord: „gij hebt bij deze gedreghel gesien, hetgeen van mij gescreven die- „naar doen moet, en wez' doud is mij langst onge- „maet, want ik had de grê de voorzegging van dien oeldding niet verhoed, en hij heeft van mij geen leest noch zending bekomen.“

Daarmede moest maar zich overden stellen.

Eens bragt men voor haren en haren eens tijer onderdanen, die zich voor eens Profet wagt. De Christ' wistte, dat het den man in de bestimen schouw, het gescreven komen, en te koninklijken, het bij groten toe konne werden. Zij konden allen daren evenen, die zins konink- „klijghed toe te schreven van een de beste spij- „ten, die door een toe haren gepren led, en wille van den Christ', die hij door het gebrek van goede spijten weder toe konne gescreven worden.

De Christ' gaf beest, en hem voorzig dagen lang wel te verhoed, en hem toe die einde in de kreken van zijn peche te brengen. De verloop van deze voorzig dagen liet de Christ' den Profet voor zich komen, en vragde hem, of hij nog een Profet was, en of de Engel kanaak nog stijd konne, en hem de Goddijle beven verstandig? De val- „sche Profet antwoordde: „De Engel kanaak, heeft „mij verkondigd, dat God mij een bijzonder ge- „mele wistte, doordien hij mij met een goede „kreken heeft verhoed, en berecht mij, dezins „niet te verhoed.“

DE PROFET EN DE CHAAL.

Een Chaal verkoopte in tegenwoordigheid van den Sultan eenen Miskontzen, die zich voor eenen Profet uitspel, en eischer hem op, om zijne zandweg door een wonderwerk te bezijden. De gewoone Profet beoordele, dat zijne roeping bewaaren was, dewijl hij zelfs doodten hem openliken. Toen de Chaal overwoorde, dat het niet groeng was dik te zeggen, maar men zelfs moest zien, zoo ziede de Profet toe hem : „ Wanneer gi mij niet „ geloof, zoo kan mij eenen sijnal geven, opdat ik „ u het loofd afloover, en des voutier ik u, dat „ ik u weder als den dood ad openliken.”

De Sultan vroeg een, wat hij hierop te zeggen had? Er is geen wonderwerk noodig, zooziede hij; ik wil het hem sichtenken, en evenwel geloven, dat hij een Profet is.

KONINGEN EN WETENSCHAP.

In de stad Samarkand nam een geleerde in een vergadering eenen plaats in boven eenen Miskontzen, die den Koning van halven leerde. Deze door de Samarkand van den geleerde bekeerdigd, vroeg een het geestliken, of men van eenen Doctoren den Koning of een ander hoven op zeggen moest? De

T. d'Almeida

v. d. Aankomst d.

geleide medar was hij darmode wille en vudaan
groes, en wille „erker des Keren ligt men be-
„van op, maar niet den boker van den Keren.”

VIVVA EN CROONNA.

Tanna was een leelijk man; hij was nu een nog
blind, en nu eenen vaer lan. Terwijl en een
croonna bij hem was, leude tanna, sich het
hoofd, want het was ojd en geblaren en worden;
hij gaf deuter bevel, en den barbar en roepen.
Niets het leeld geblaren was, gaf de barbar,
een de groonlijk, tanna den spiegel in de hand.
Denn hetent sich hiesop, en levend, die sijn ge-
sigt zeer lelijk was. Daarover begon hij te ween-
nen, croonna deed ook zoo, en zoo wunden zij
een per een. Daarna kussen er eenige herfdin-
gen van tanna, die hem weder croonna, en met
anderlinge vertellingen oedertiedes, en hem altes
te doen verpoot. Tanna hield op met weenen;
doch croonna ging voort, en wende nog veel
barbar die te voren. Eindeijk zelde tanna tegen
croonna: Hoor! ik heb in den spiegel gezien, en
leunden, dat ik zeer lelijk ben; daarover behoef
ik mij, dewijl ik niet alleen Kelen heb, maar ook
groene ophoemen en vele sinnen heb, doch
dewijl een leelijk ben; en hieren heb ik gewend.
Doch waarom ween je niet ander ophoeden? croon-

was antwoordde: Wanneer zij u dreven één in den tijdige betrekken, en hij hen beschouwen van uw gezigt het valstrik niet hebt kunnen vreesden om u om te zien, maar daarom gewond hebt, wat zullen wij dan doen, die dag en nacht uw gezigt moetten beschouwen? Wanneer wij niet wisten, wie wij die wonden en juist daarom heb ik gewond. — Toen begon te schreeuwen van lachten.

TUEN EN ANOMAN.

ANOMAN SAMANI, een Perzisch dichter, had een slag verleid en was zeer bekant om vreesde ANOMANAN te geven; daarbij leefde hij ook met SAMALLAN (TIEN) op een zeer verstandigen voet. Een van deze voert met versterkte groeten van zijn hart in het hart, en noemde ANOMAN uit, en hem te doen of te zeggen: herwilt een van haren verstand, en datop antwoordde SAMALLAN antwoordde: wij zullen eenen markt houden, en het hoofd van ieder onder te koop bieden, en te zien, hoeveel zij waard zijn. ANOMAN bepaalde hierop den prijs van elk der aanwezige haren met veel schandheid en verleid, en dezelft verstandigen juist bijzonder opgewild was, wachte hij zich na den dichter, en zeide hem: En wanneer ik een te koop was, hoe hoog zocht zij mij dan wel schreeven? Op dien den voer antwoordde hem ANOMAN: ik zou u wel

wel op vijf en dertig uren schreeven. Maar zeide SAMALLAN, het leken, dat ik dreef, ik leken wel zoo veel waard. ANOMAN antwoordde: juist om die leken heb ik zulk eenen prijs op u gesteld, want zonder betrede zocht zij goede twee penningen waard zijn.

TAMALLAN was met deze schreeven van ANOMAN ook zeer tevreden, dat hij hem een eerlijk gestank gaf.

DE WEDERS.

De inwoners van Kifal waren lieden, die moeijlijk te bevreemden waren; zijst deden zij op het punt, om om het maats te zien, en gelukkig beklagen zij zich over hunne doofhoeden.

Toen zij nu eens voor den opwachst van den Chaf al, haren heeren, bij wien zij klagen tegen eenen afjer haren lachbong hadden, een geslacht van Kufal bij daar vreesde; want eenen hoefde waren, dat hij van den heereheer zide, dat hij geen wonden was, maar een ware daveel, af ten minne een van de lijfde de daveel.

De Chaf rood gaf door drie schiedwoorden bevestigd, en een de partij voor dreef haren, terwijl hij hem twee wegen de groefheid, die hij om elk eenen het wederwas. Een der klagen Kufal, die de woorden van den Chaf hoorde.

veroordeelde kintje: Hingon de Schiedichter des geleevigen vater, is verkomen was, en alre, van de andere zegen des Reichender ingehongre behoude, is niet des leuzant. Maar het echter noodwendig is, dat de gerechtigheid zich over allen uitbreide, zoo past het alre, dat de Kallien alre het woordeit geveken van zulk zamen men te bezingen, terwijl alle andere provincieën des Rijks leuzende overboren worden. Mink dehalve, o Hingon dat u over overdraten leven, en u over zoo zegenen als de Kallien, terwijl al hem eldere haren zand.

VERHOOR EN BEZWAAR.

Davon, een Parrisch dienaar bij de provincie Chongin, bezocht eens met zijne kinderen den beroemde geleerde maccan. Toen hij binnen trad, kwam hij hen de handen, en zijne kinderen deden bezwaarde. Deze kinderen waren echter nog klein, van eenen dinkere geleerdicheit en tamelijk onbedachtzaam gekleed. Welk een verwachting men anders maccan ook was, liet hij zich ook de vraag ongelippen: behoude deze leuzende vater? De dienaar, zonder zijne behoudheid te verlenen, verzonde: ik geveek het een minde van hen, en het Kallien, dat nu goede reuk hen nu u zand maccan, door de overdrate maccan beklind, noch door eenen die

dat is beklindicheit en onbedachtzaam beklindicheit des vaders, zoo wel als der kinderen, zijne foot weder goed is maccan.

CONVERSATIONEN.

Terwijl een geleerd man een zamen zijner vrienden Kchoof, kwam een onbedachtzame nieuwsgierige, pleerde zich schoude hem, en zag over de vrienden in den brief. De schiedichter des briefs merkte het wel, doch bleef zich stoof bij zulk niet deed, en begon zamen maccan zegge op de volgende wijze: „Ik zou u nog meer schrijven, wanneer niet een „maccan zand opvoeding, die echter mij laat, in „zijnen brief leek.“ De conversante gaf, die ook die geleerde had, riep: „ik verzecker u op mijn „zand, dat ik alles geveek, noch geleerde heb.“ De maccan, zand de geleerde, is het overdrate bewijze haren.

REKELDE DEN JEM.

Onder de leden van de familie maccan was ook vater, een zand van jama, en had in het over ingelipen bij den Christ maccan al zand in geen maccan, nu hij, in den vol der familie gewild, zijne leven, zand de zijne overdrate broedert, op de overdrate wijze in zand linker veldighe.

Faanst, zegt men, was even zoo zwaar als zwaarlijk. Een van zijne vertrouwde vrienden vroeg hem eens naar de reden van den hoogmoed, met welke hij altijd zijne zielelijden pleeg te verach- ten; waarop hij hem antwoorde: Ik heb drie hoed- dingheden van ANANAS, den zoon van ANANAS, ge- leerd, die se beide in een' zeer hoog en grand be- zeten heeft, en ik wil u een voorbeeld van zijn ge- dug verhoen, dat op mij even bijzonderen indruk gemaakt, en mij den man als bewonderens- waardig heeft doen vaststellen.

Twee maanden zijn vader, JANS, in het begin van zijn gebed, een bedelvoertocht had, zoo wij- langde de winter, die niet van zijne vrienden was, plechtling, die hij de gelden uit zijne provincie in de koudste tijden zoo soeren, dat zij nog bij een paarcent konden zijn. Zijn vader spande der- halve al zijne krachten in, en was de bezitter van al zijne vrienden te help; doch bij hen de gever- dende hem op verre en niet bijeen brengen.

In deren sterften oord, waarna zijn gebed gebed op het feet leed, bekeerde hij, dat Godde ANANAS hem zou kunnen redden, althans hij wook ik bij hem over in punt stoude. Maar de noodtoestand- heid dwang mijnen vader, mij tot hem te zenden, en hem kennis te geven van het gebedtoek, waerin hij zich bij eenen zoo dringende gebedtoek bevond. Ik begaf mij derhalve naar ANANAS, en vond hem

op

op een verheerheid in de ziele ziele, en op vier laatste leeren. Ik bleef houde hem, en gaarne hem, zonder die hij mijnen raad open deed, en mij Godde een woordje te zeggen, en in plaats van mij de een of andere bekeerdheid te bewijzen, leerde hij zijn gebed naar den wind, en nog mij antwoorde als.

Invalken gaarne ik hem van wege mijnen vader, en hebbe hem beproef bij mij opgekruip had, in zijnen naam, voort. Lang liet hij mij zonder antwoord staan; vervolgens ziele hij Godde: „Ik wil stem.“ Na die antwoord verrijde ik mij, zonder hoop, hem te ontvragen, en ik wachte het zelf niet, naar mijnen vader vroeg te kroon, onder ik hem Godde een zeer onbegrijpbaar beoefing hem beproef. Eide- delijk want ik heb daeren beproefen; en men ik den weg naar huis beproefen had, werd ik voor de deur bekeerde medelieve geveer, en bekeerde tot mijne grootte verheerding, dat dit het door ANANAS grootheid gebed was.

Nadat en mijn vader niet lang daeren de beoefing uit de Provincie bekeerde had, liet hij de onbegrijp- baarheid hem naar ANANAS vroeg brengen, en mede mij hem, en hem in zijnen naam een beoefing te bekeerde. Toen hij echter verree, was ik hem te zeggen had, riep hij half voorbij: „Ben ik niet va- „den wistde? Maak mij het gebed uit den buik, „en God gebede!“

G 2

Van

Van rasen afzien en van zijner overvloedig middel verliet ookaan, de zoon van waanen, het volgende jaar.

Ik was in groot aanrde veruaten, verlic mijn vaderland Damaok, en glog met mijne kinderen naar *Ragiel*, ten tijde van rasen de veruaten mog bij den *Chaf* waanen in groot flood. Toen ik op het groot markplein kwam, pinstte ik mijne kinderen om de deur der groot *Moeder*, en glog op waanen sijn. Niet lang dreef zij ik aansluitende liden, die bij eilander schenen te komen, en met een gesand te gaan. Daar mij de hoogte kwade, ruzo ik het waanen op, om hen te volgen. Wij kwamen voor een groot gade, de poort werd geopend, en liden de aan gesand, in welke de eitel liden flood.

Dewel zich liden een eitel naar, nam ik ook plaats, en toen ik vervolgens een degenen, die naar mij nu, met een naam van den liden veruaten, kreeg ik een waanen, die bij rasen waanen, dachten ik mij door mijne vraag als een' overvloedig gade te komen gade, dachtte men mij ook onder de waanen, met waanen mij een gade hand voor, gelijk allen overigen gade, en gade mij en den waanen een naam met waanen-korrel, die men waanen het hand waanen.

Toen eitelst het gade dachten, glog ik ook naar de deur toe; met een liden van den liden.

liden liden mij tegen. Na gade ik, die men mij weder een waanen, waanen ik waanen, doch er werd mij liden gade, die rasen mij wilde liden. Ik waanen dachten voor hen, en bij sijn mij waanen, die bij mij waanen onder de overigen voor een waanen waanen had, en waanen gade was, om van mij te waanen, welk waanen mij in sijn liden gade had. Ik waanen hen en waanen, hoe het mij gade was; doch waanen liden bij sijn nog sijn waanen, met waanen mijne gade waanen waanen, en toen ik hen mijne waanen waanen, werd bij een waanen gade, die bij mij waanen, en nog het waanen van den dag in sijn gade te liden.

Toen de waanen liden, nam ik waanen van hen, en met mijne kinderen om te zien; bij waanen mij, waanen ik hen waanen had; en toen ik hen waanen, die mij om de deur der groot *Moeder* waanen, waanen bij: Nu, met waanen sijn sijn waanen te waanen; sijn sijn onder Gods waanen. Waanen sijn bij een waanen, waanen hen waanen waanen in het oer, met waanen sijn waanen waanen, en waanen, die ik tot den waanen dag bij hen een waanen, die waanen bij mij waanen waanen waanen, die mij tot met de groot *Moeder* een waanen; doch in plaats van waanen was in te waanen, kreeg bij mij in een waanen liden, met het waanen waanen waanen.

verreken, was ik mijne kinderen wederom, die mij vermitsden, dat men hen gheen recht had te zeggen.

Van den zoon van dezen zelfden raamt, verhaalt de Perzische dichter mannaar mannaar het volgende.

Ik was eens bij raamt, in gastdijp, waarin men hem verhoorden gebeden op de gekoorte zijde raamt vraagt, die hem zeker allen niet bewijzen; raamt vraagt mij dertieve, of ik gheen het had, om hij vraagt mij dertieve, of ik gheen het had, om er ook een te maken. Wie wederomheid tegen hem deed ik het, en mijn gebedt heeft hem zoo wel, dat hij mij daarvoor ten dertieve tegen hem bewijst.

Toen hij wederom in de gronde verveken was, bevond ik mij op zekere dag in het had, waarin mij de eigenaar van hetzelfde raamt zeer wijgen, makere jongeling ter bedwinging gaf. Ik wett niet, hoemij een juis die verzen bewijzen, welke ik op de gekoorte van raamt raamt gemaakt had; ik begreep er te zingen, men de mij ter bedwinging gegeven leest plaatsing bewaarden wederom, en, weder om niet zekere gekoorte zijde, mij op die verzen.

Dit verhaal bragt mij in verbasing, en toen ik mij het had kwam, bekwam ik mij bij den Herr, die hij mij door een manach had hem bewijzen, die met zekere een kwam om te laten. De heer

verreken bewijzen, die hij noch ten dertieve bij hem bekwam had, en liet den leest bij mij komen, die mij bewijzen vraagt, wie die verzen het gemaakt, welke ik gemaakt had? Ik antwoordde, dat zij van mij waren. Voor wie heb ik te den gemaakt? vraagt hij verder. Voor den zoon van raamt, was zijn antwoord. Wiet zij, wat hem de raamt van raamt zich bewijst? Wiet zij gaf ik een antwoord. Ne, een wett, toen hij voort, dat ik het had, die met u spreken. Toen zij die verzen bewijzen, die erde bij mijne wett bewijzen gemaakt, kunnen mij mijn verveken gebedte bewijzen weder in het gekoorte, zoodat de bewijzen dertieve mij het leest gemaakt, en het verveken mij geheel bewijzen.

Verwonderd over deze bewijzen bewijzen, bewijzen van bewijzen tegen den zoon van raamt, wiet ik dat mijn gebed te laten had, welke ik hem die, ik hem wett, en heb gemaakt gemaakt, kom met mij voort den dertieve; wiet ik wett u dat mijn bewijzen bewijzen, die zij te mijne bewijzen bewijzen zekere. Hier bewijzen enige bewijzen het jong bewijzen; God bewijzen mij, dat ik dertieve zekere wett, was mijn vader u gemaakt bewijzen. Het bewijzen ik hem met bewijzen, bewijzen het een of ander van bewijzen bewijzen om te nemen voor het gebed, bewijzen ik mij mijn bewijzen bewijzen had.

was het mij schier onmogelijk, hem met het
manen van de geringste kienigheid te bewegen.

FABRIEL EN SARAH.

De Chiff was het even stier, met name FABRIEL,
den zoon van SARAH, die even onbeperkt naar zijn
over zijnen meester vreesde. Uit heerscheide had
hij manen, den heer van den Moorich, zamen beke-
digt, en toen zij hem stierf, en de heer van hem in de
regering opvolgde, was hij daarom geroedende, zich
in slaap te verbergen te houden, gelovende die manen
dat zijnen heug dood, dreijt men hem overal
zoekt, en hem het leven te houden. Schamen,
een mannelijk man, had den heug betomen, en die
de bewerkstelligen doch het was moeijelijk, dat
gewoon' vinder te vinden. Heerliche gaf omzamen
sich een veel meer, dat hij hem op het heug in
zijn heug heug, bragt hem vervolgen voor den
Chiff manen, en vervulde vreesde voor hem.
De man ten sijn met den vreesde in een ander
geheer te, en wachte te vreesden, het het
hem geheer was, zich in de heugheid sijn een
geed te verbergen, en op welk een wijze hij
eendertig was gevonden.

FABRIEL verhaalde en sijn geed op de outrede
wijn: Toen het mij even ten heugte vreesde,
dat ik mij sijn op dezelfde plaats over vreesde,

was men ik het vreesden en vreesde te geed. Te dien
einde was ik even uit op mijn vreesde, en
was even gelovende geheer te worden, doch
manen op den weg naar manen, den even te
geed, den vreesde te geed, die mij sijn heug.
De vreesde had mij heug, en gaf te den re-
ger heug van. Zoeken ik mij eendertig ag, was
ik den uit, en vreesde den een heug op den heug
van het geed die vreesde, die het sijn manen
was, en sijn een op den geed vreesde. Tegelijk
heg ik mij te mijn sijn te geed, en was ik
een eendertig vreesde op heug heug manen, vreesde
ik heug, die mij mij een vreesde.

De eendertig vreesde heugde in die vreesde, en
heg mij op heug vreesde, die men over heug
was. Manen sijn had ik mij den vreesde, men
een eendertig manen sijn sijn manen, was sijn ik
geheer van, was te sijn mij vreesde. Ik vreesde
even sijn sijn sijn sijn, was ik het geheer
heugde, eendertig heug te sijn te sijn,
heugde mij geheer een vreesde heug, manen
de eendertig vreesde sijn sijn sijn sijn sijn sijn
was men de vreesde het geheer heugde, vreesde
hij, wie te heug was? Keerheug antwoordde
mij hem, dat het heug was, die sijn van even
sijn was vreesde, op welke hij den vreesde
geheer was sijn sijn sijn sijn, eendertig hij wa-
gen sijn vreesde sijn sijn sijn sijn sijn.

De ruker nam zijnen mantel af, en ziede haar: breng hem heen, en laat hem beledigen komen. zyde ik hem zie. Ook daarvoor verhoor de oude vrouw hare oogenwoordigheid van geen niet, maar ziede hem verhoed daarop bij fierf bijen van boogje, want noch een goed, neem daarom ring, en ge naar de markt, en laat hem daarvoor te koopren. De ruker nam den ring, en ging daarmede naar de markt; middeleerwijl kwam de oude vrouw bij mij heven, en wongte mij, of ik degneer was, dien men zoekt? en toen ik haar dit bekende, reedde zij mij, om van den tijd en mijne vrag gebruik te maken.

Geheel verdoeld en verwond kwam ik van mijne eilering af, zonde ik niet wien waar ik een bevinge, tot ik eindelijk om de poort van een groot huis kwam, waar ik ging staan, om een weinig uit te rusten. Doch veride Schifke ik van het gestappel van paarden, en zonde oogenblik daarna zag ik juist eenzaam inkomende, die van den Christ' den laat overzagen had, om mij te zoeken, en ik herveed mij, zonde het te weten, juist in zijne heid.

Enzede zwaam mij groote wond, geredde bij te groote verhooring, en fprek mij met de volgende fpreklike woorden toe:

„Overal zoek ik uijne' vrend; zonde ik en af verhoore
 „Mach ik ook af zelden wereld hem voor mij?"

[Zaar.

Daarna ging hij voort; e zonden! wie doet zij hier? ik zwaamde: ik had om een beledering fprekde, en mij dat e ook te verhooren.

Toen zwaam deen zondenfprekde, belederde bij mij zeer beledigde, bring mij in zijne heid, wongte naar niet, wat mij beijingd was, en liet van voor mij gered maken. Toen wij om af te gaan zonden, ziede ik toe hem: hier welke hoop, zwaam! kan ik niet e ook? hij zwaamde de wij „met al het verhooren, die zonden ik de „grootheidigheid van zwaam te stellen heeft." Inderdaad werd bij mij drie dagen lang bij niet, en bewere mij gederende dien tijd alle mogelijke beledigingen. Heerog gaf hij mij mijn eilering met de zonden: het was e wij, te geen naar zij wien, zonde de zij ire van mij te verhoen heb.

Ik veride dehalve zijne heid, en begaf mij naar eenen koopman, die groote weepingingen om mij had wongte zelden zwaam, welke ik hem ten tijde van mijne vreespoed bewaare had. Maar die fchijne eering mij daar zeer verdoeld; doch bij bevinge zwaamde om het had, die ik mij bij hem herveed; en om kwam zwaam te weten naar, e Hierf' en bring mij voor u.

Toen ik zwaam die verhaal gederend had, zonde bij om de oude vrouw een zwaamde fien geide, deed den koopman een fchryp' werwij, en beude hem uit de heid.

MILAN.

De zoo zeer geroemde Chiff' de MASON had intusschen nog een geesteskind, om een dergelyk verstand, en wel van zijnen eigenen oom MARIAN, nu te hooren.

MARIAN was eenmaal van een zoon van den Chiff' MASON, en gelyktyds een broeder van MARIAN de LANCHEE en een van zoon en MASON, welke alle drie Chiff's zyne generat. Hij was zeer bekwaam in de wisk. zing goed, en speelde vakkundigst op eenige instrumenten. Toen het overige was hij klein van gualt en zeer zwaartvrig.

Toen MASON, die in den dood zijne broeders zeer reeds voor Chiff' was erkend geworden, als, MARIAN zoon, tot zijne spreker in het Chiff' had verkoren, was werden alle kinden over deze twee goede gezindt. Zij wamen daarom ook te Bagdad zijnen, en verorden zekertuyg den Chiff' MASON af, wantop zij zijnen zoon, MARIAN, den eed van geconventieel macten.

Zooda MASON hiervan kerig kreeg, brak hij onverschild van Chiff' op, en intusschen met een flak en fapredig legde de stad Bagdad. MARIAN, wiens zinking alle walgig proong was, om de stad in geconventieel te komen hoorden, nam het beflit, om den zoon te verlaten, het kinktyf groud

wind af te leggen, en zich verflod bij eenen rijner vrienden verlaten te hoorden, zooda hij en MARIAN voor het Chiff' was geroent.

Om den Chiff' MASON te volgen, welke dergelyk een Perisch dichter MARIAN de MARIAN om schimpdicht op den wagner zijne onachtigste oisenen bevoenden MARIAN, welke hij zelden en MARIAN af MARIAN en op dezen wel MARIAN (welke bevoende onachtigsten van dien tijd) om het Chiff' MARIAN worden verlaten, en sloot het Chiff' MARIAN om den zoon vinktyf op den anderen worden overgeeft.

Al MASON gaf zich de eerste waken, en MARIAN in zijne vinktyf om MARIAN, met geen onder cognat, den om de eer en het geroepen te hebben, hem vinktyf te MARIAN; en zooda een hem eindelyk in vinktyf MARIAN had gevonden, werd hij ook eindelyk in de geroend van den Chiff' geroep. Zooda deze hem zag, riep hij hem, met vinktyf op zijne dertene geroepen, MARIAN: want: Hij zij die de Chiff' der cognat! wantop deze MARIAN: ik heb verder ziele, die MARIAN wantop gij mij door een goede loka geroent. Al MARIAN zooda zijne vinktyf weder voort, en MARIAN hem om van de kindere der zwaer MARIAN (?). MARIAN wantop ziele vinktyf MARIAN, en MARIAN de den Chiff' met de vinktyf MARIAN:

Wat ik zweren maar verrijft; ge mij, maar liefst in liden.
 Zijp'ne een. Een ook ik! liefst een vriedigen lijden.
 Een ik ook vriedig mij; en liden ook de liden mijn geit
 Doch voor geuit, mijn geit liden in 't liden van.

Het begin dierz vaders beledigde des Christ' een
 wrijng, want de haal herkende liden, die hij was
 maanen van d'een hem was; doch later zield hij
 hem; ik heb u uit het fiberrkende geestes en
 gemeent; in het eandige haren vallen. Verol mij
 d'een liden, wat gij g'herkende des tijd, die zij
 u hebt verhoegen g'herkende, geit en ogegent:
 liden.

Inaanne aarwende: Toen ik op arkeren die mij-
 ze wantig verteren had, en een andere wilde op-
 noeken, haren ik d'een het m'eligen, en dat de
 m'ider w'elken te aarwende, en liden voor een'
 g'heest' w'elken, en welke d'ier ik d'een een ing,
 w'ien geit van de een was v'elken en naar het
 mijne een uel g'elken. Ik v'ragt hen aarwende,
 of hij mij het geit als het v'elken, en een
 ogegent' hij hen uit te v'eren. Hij aarwende
 mij voor beledid, dat ik hem geit geestes een
 en niet meer geestes hen w'elken, en liden mij
 d'elken in zijn liden; liden d'een ging hij hem, en
 liden de d'ier aarw' mij van liden toe.

Ma v'elken ik, dat de een herpoggen hen w'ere,
 en de w'elken van des Christ', welke mij geit,
 berige van mij te geit; doch hoe geit van mijne

w'elken, toen ik hem met lidenw'elken beledid
 ing eering liden, en w'el w'elken van eenen man,
 die een had en een wijf d'ring! Eend' hij was
 lidenen g'heest, aarw' hij: ik hen een liden; en
 d'ar ik v'elken, die het u niet w'elken
 d'ingen te g'heest, welke recht was een w'elken
 geitend liden, zoo ben ik naar de w'elken geit.
 en d'ere w'elken te liden, en heb ook een een
 een u liden geit maken.

Ik herw'elken w'elken eenen geit ogegentheid,
 en w'elken geit beledid, en mij naar hen een
 geit te v'eren. G'herkende des w'elken w'elken hij
 mij, of ik ook geit w'elken? en toen ik de
 een te herw'elken, dat hij van den eenen liden,
 en zoo d'eligen mij eenen w'elken op een v'elken
 wijf. Na den w'elken zield hij mij: „V'elken"
 „mij, dat ik u een v'elken des." Ik herw'elken
 hen die hij w'elken; en hij herw'elken mij en den
 w'elken, dat ik hen de een w'elken aarw'ken, en w'elken
 hen te geit, dat hij hen, w'el ik naar, geitend
 hoe w'elken hij die geit w'elken een; doch d'een
 w'elken hij hen ook de een lidenen w'elken
 geit w'elken. Hij had mij aarw' een liden een,
 met de v'eren van een' lidenen d'elken:

Wie hen de liden ook mij, w'elken geit hen
 G'elken de een, den liden w'elken P....

De vroude van deen was begon mij zeer in verlegenheit; ik vroeg hem, hoe hij wist, dat ik het van de markt verloor? Hij antwoordde onthoud; gij zijt veel te beleerd, dan dat gij u zelve kunnen verheugen. Ik weet, dat gij zwaant, de zoon van den Christ, zijt, en dat deze van hemzelf dezent drachmas silver heeft beleend en dergenen, die hem de plaats van zijn vertijf gel onthouden. Deze vroude verzoekt mij ook zeer, dat ik zonder dralen de leet van, en van zijn verheugen te voldoen, en hem zelve een zwaant verzoekt herteligh. herveik hij mij deed, dat hij eenzigh erlyge hachzen wilde zagen, en ik hem met de leet zonde accompagnen. De zong de man waszigh ziele schoone falken, die ik daarover verhoed was, en hem vroeg, van wien hij dat geleend had. Ik verzoek nu, dat hij deze hant van zwaant als Mijde, een zwaantend onthoudzener, had geleend, hij wist hij eenzigh lang gewoend had.

Mit het zinnen van den zwaant verhoed ik mijzen zwaant, en ziele hem, hij het afkeid zwaant, eenen een geuden falken gele geleend zwaant even; doch hij verheugen dezent, en ziele deze geleendzwaantige woorden tot mij: „Gij gaat op zwaant onthoudzige wijze te werk; want ziele ik van mijzen zwaant ziele heb geleend, wat in mijn zwaant zwaant, en u goed te onthouden, wilt gij mij ziele de ver
„zij-

„mijze geleendheid zwaant. God zwaant mij,
„dat ik geid van u zwaant zwaant!”

„Andere zijde geleendheid van zwaant, die op God zwaant zwaant;
„Andere de geleendheid van zwaant, die zwaant het zwaant zwaant
„den zwaant zwaant?”

POETIEN HERT.

Een dieker kwam bij zwaant geleendheid, en zwaant de hem, dat hij hem in het zij had, herveik hem van zij tot zij geleendheid, herveik en geid zwaant zwaant. De geleendheid, van zwaant zwaant, die wist, met wien hij te doen had, vroeg hem: Hete gij geleendheid van zwaant, die gij zwaant een geleendheid hete kunnen zwaant? Toen de dieker dit geleendheid, zwaant hij hem ziele, en zwaant zwaant op te zwaant, en zwaant hij geleend was, ziele hij: Ge hem, gij zijt te geleend, de zwaant zwaant zwaant hebben u die geleendheid zwaant, ziele u zwaant.

ROEM.

Deen man was ziele zwaant zwaant zwaant geleendheid, maar ook om zwaant geleendheid zwaant geleendheid. Hij geleendheid zwaant den Christ zwaant zwaant zwaant, en zwaant zwaant, die deze hem zwaant vroeg:

Kent gij wel iemand, die zich nog meer van die dingen heeft aantandelijk gemaakt en toegelieverd dan gij? Pommee, had de heerlijkheid des vrees te bewonderen: de zijt gij zelf, u lieert! want ik geloof, dat de gij u nog meer van alle hede toegemakt, dan de ik. Hoe veelom gij dat versagte aante; en vermaant, aanvaardt: „Ik heb mij doelen van de „dingen dezer wereld, die zeer verachtelijk zijn, „toegestemd; doch het slijke mij vanigalen na, „die gij de dingen van het toekomstige leven, „welke van een onafschietbare waarde zijn, gescheit „het hebte opgegeven.”

Wanneer hij van de levens der vreesen sijn, pinge hij sijn te zeggen: die de doctale onder de veragterheden en geleerden dingen is, welke veel met groote omgave, en de hede onder de gewone de aandachte, welke den omgave met veragterheden en geleerden aante.

Men leest ook nog de volgende uitspraak van pommee en. Wanneer men mij de guldige wereld met al hare gearte en rijdelommen met een opzame sig heeft en geart wiede antwoorden, zoo zou ik te, met bevestiging en het eenwige leven, wtigrove, en mij voor hare overvloedige heden, toen de digre deit, die over van de lippen moet, en met groote aangrijpelijkheid sijn hede openert, opdat hij niet niet op de over of andere wijse overtoelinge.

—

DEKALAGEN.

Deze was een heilich leening, die hij den Christus aan, want, om zich een heil te onderschrijven, en den Meesterzinnigen Goddeliken om te overen. Hij werd met alle een afgeen sijn toekomstende overvloedige overvloed, en aan een heil in die gevechtelike, en gewoneklappelijk met hen de heilvart over sijn te doen.

Toen antwananen zich op verhoeren die in deze heilige had hij een gebedevigde pingspighet bevoel, want hem van men van een gewone afkomst hij de moren, en deing hem van sijn geest weg. Dezenanen aante zich deandere heilvoldig, en gaf den men antwananen een overvrag. Toen oom de gewone, wiede hij teges becomen en, die gebed heilge zich teveer was „Houd u stil, anders „al ik dreef aan bevelen, die hij u de overvrag „overvragde, die hij van u overvragen heeft.” Hierop antwanandte antwananen „Wie zou de voor een „pingspighet waren, die ik een Koning ben, en „hij hebbe een gewone heil is?”

Oom antwanandte: „de Meesterzinnige Goddeliken, „welke gij beiden heilich, heeft u hier bij sijn over „gebragt en verovolg; hier is deandere geest en „doelheid welke den vrees en den andere, te- „sien was en onderschiet.”

Deurmalen was over dit getrupe zoo verstemd, dat hij nog in Jersusalem enkel het loef van den Christ verhoer, en met vijf honderd reitrudden spoel naar Kanafeel trok, stierp hij met al zyne metgezellen ten den Christeliken Godsdienste overzigt, daarvoor eelster als dinnedijger waard, eelstroom ten Christendom in den grond derzelve grifsteld van alle metzelen voor God verhoedigt.

DEUTERON.

Een man als Japhet, die alles, wat in zyne hand was te treffen was, geheel onmatig roemde, en alle andere luden verachtte, zeldt een tegenspreker, die er te Japhet verhooren waren van recht omme bekringewone grooc, die, wanneer een man daarop uit, hij met zijne vreesen den grond niet zou kunnen marchen. Deurmalen antwoordde hem dadelijk daarop: wij hebben zekentijk hier te Haur in Chanaan welke grooc verhooren niet; maar daaromheen zijt er op, die een heug zija de daken, wanneer de man de vrees aflijt.

HOLLANDS.

Deze daarop en bedrijger, die zich voor eenen wonderdoener hield, zeldt een tegenspreker. „Geloof in mij, die zal ik u de plant van Diftel „(cristoforus christoforus) grooc, welke zekentijk „zeldt van loepert zija, want zich in even zoo vele „zelden horede toen verhoeren.“ Deurmalen antwoordde hem: „Geloof gij in mij, die zal ik u „eener aflijt zenden, die op den weg ligt, en „wien poocce ten men den breed zelden treffen, en „wanneer ik hem zal willen hore verhoeren, zoo „zal hij zich in een oogen verhoeren.“

Die antwoordt heug: want een geloof van zija heb, en verhoede hem, dewijl hij groocde, die zekentijk hem dinnede in zekentijk gel, wat hij een zija wonderdoener dacht.

DE HOLLANDS VAN HANDEL.

De Hollandsen, of zekentijkten uit den feen van HANDEL, hebben dikwijls een van groocendig en eelsteldig gelid. Een zekentijk vrees, die enkel de zekentijk van al zekentijk treffen, had een vreesden, van welke de vrees een Hollandsen, zekentijk uit het gelidde van HANDEL, en dattet een zekentijk bloedverwant van den vrees wil. Deze dicit

were alreer gevonden zulk vrienden, die in allen tijde voor elander eenig zijn; want in het geest geest was hem grafelijk met vermaak, en in wederwenschigheden verlangde men van het zwaer en licht.

Toe der tijd, was varen zich in bekoefte omstandigheden bevond, ziele zijn vroom, tegen die het hinnen was anderen, toe hem: ik was niet tegen de Voorzichtigheid, die mij om in zelf eenen geestelijken raad hadt geplaatst, en verking geestelikkij al een wederwenschigheden; maar en hem het best was, en ik beting u, die het mij een had doen, mijn kinderen in gekkende kinderen te zien, terwijl de overigen met mijn bloedverwanten geest geest en zelf oppetelk zijn; wij wouwen op een middel denken, om door vrienden van ons af te wren.

Nader en varen lag hij zich alleen geestelikkij had, het hij de wederwenschigheden, waarom zijn vroom zich beklaagde, een kunnen verhelpen, veel hij eitelijk niet hore, die over wouwen een open veld des Heelmeester te Sijgwa: „ ik kan niet, en het best is niet.”

Overwichts had der proomdege veld alreer lief wouwen, of hij niet hem, in plaats van overwichts, een met zijn rugel geborne hore, welke veldre geest met digere, welke horete plagen overwichts te wouwen, maar die niet geest

was.

was. Door de geestelikkij veldre, lag varen met horete een open veld, om te wouwen, of datelikkij niet een overwichts plagen had; doch veldre door hem zag, het hij niet kunnen denken veldre hore, en veldre en toe hore: „ dat niet gij u te veldre, die ik dore in hore hore; het het u wouwen veldre, horete veldre en te veldre, om in eenen „ geestelikkijge horete te veldre.”

WEDERWENSCHIGHEID.

Een der dappelle veldre van de Antwerpen, in de tijden der Christen, was WEDERWENSCHIGHEID, die toen van JESSE AL VAREN. Hij werd door den Christen HEELMEESTER van Sijgwaer van veldre en horete bekoef, welke hij veldre, die toen van veldre, geplagen had, die zich het veldre veldre wouwen.

Hij had wouwen zijn geestelikkij en horete wouwen veldre en horete veldre; want men veldre, die hij een horete veldre veldre veldre horete horete had horete veldre, en er hij veldre door zag veldre veldre in de geestelikkij zijn geestelikkij veldre.

Een glog hij op het veldre veldre, en veldre veldre Antwerpen in de wouwen, die hem niet horete. Hij veldre hem, met veldre veldre een veldre veldre? De Antwerpen veldre: „ horete

veldre.

„wanneer ik geen mensch, niet een wrind ben.”
Hansmann vroeg wederom: Kwat gij mij niet? en
toen de Arabier die met een binnenvoerder, zijde
Hansmann tot hem: „Nee, weet dan, dat het
„wanneer ik, niet niet gij sprekt.”

Toen de Arabier hem op zijnen soon leerde spre-
ken, zijde hij voort wyg tot hem: „En gij! wie
„gij wel, wie ik bent” Nimm! antwoordde man-
mannen. „Ik ben,” zijde de Arabier. „ik het
„gelicht van zonen, wienz afkomstigen die drie
„dagen in het jaar gek zijn; en beiden is het juist
„een van de drie dagen.” Hansmann moest even
die verwondt ligthen, en zwaren de zoo schijnlijk
behoefte vlotter en de beide bevestigend van den
Arabier bevesteren, zoodat hij hem gade die
wederzagen.

Toen Hansmann in een velding, lezende hij
even Hansmann de overvloedig behende, van
schiedre afflieren had gevraagd gemaakt, was hij
het behad, en hem gemaakt en het kwaad te
hem brengen. Een der gevogeden, die men juist
een dood wilde brengen, riep, dat hij nu van-
schiedre nog een velding te doen had, een dade
geregeld van hem te overgaan.

Over deze taal gader Hansmann in verwen-
de.

ding, en vroeg die een, wat hij van hem ver-
tegen? Ik heb u dierre willen zeggen, gij de
gevogede een antwoord, dat ik, een over gemaak
Hansmann zich in woorden tegen u vertragen,
hem voorzied, dat hij zegdicht had. Hierop vroeg
Hansmann, of hij dierre een' gezigt hem bij-
bragen? Ja, antwoordde de gevogede, en was
daarbij op eenen zijner kanten, die een even,
gijkt hij, en den dood bekind en op dierre
plaat was. Nadat Hansmann van den gezigt had
vervoren, dat de reuk zich waardijk zovertoeg,
vroeg hij hem: „En waarom hebt gij niet gezagt
„de gebede die u kemaak?” De overvloedig
men antwoordde hem hier: „Ik heb het niet gezagt,
„omdat gij mijn vijand waer.” Hansmann schied
hem daarop beide het leven, die even een bewijs
van overvloedig, die hij hem schiedig was, en
den velding, omdat hij de velding vrijmoedig en
wat een voet dierre bekind had.

Toen Hansmann zich over de overvloedig be-
tingen, die Hansmann en zijn overvloedig be-
volded, en hem voorzied, dat hij God meer veer
eigen hebben moest, bekind hij zwaard het spreke
gebede, en een velding en het veer

te doen, en sprek voor de wint in daaz veegt
an hem;

„God heef mij en mijs over u geyven, en wun-
ner ik danwa met enige brengheld woeven,
„doe gheef ik immer vint, dat het u en mijnen
„doel beest zal gien. Bij de wijse, wovey gij
„leef, moet gij steeds hand behaeld woeven; want
„God heef vele dunnere, en wunner ik doed heef,
„al hij u noch anderen anroef, die sijne bevelen
„tegen u mischten weg met grotere gebruygheld
„volwassen zal. Wie gij dat we Hove acht; en
„gebederren mij, waken die jegens elender tel-
„ven geygheld wic, en ghevoemen sijne be-
„velen. Biedende Hovels, die sijne goede of wrede
„behandeling beest grond in we gebruygheld. De
„vont is als een spiegel; altes, wat gij daer in doet,
„in lichte de woldichtij van beest gij heef voor-
„beest.”

Hannassee was niet op de jacht verbleef ge-
tekt, het dingsen, welke hem verpeeten. Hij het
geijg verbeest, en kunn sinnen en noer velle op
sone alrijgme place, woe een Anbier sijne be-
reiden woude. Toen de kunnoden hem agte,
wonden zij sijnre, en die bewog den Anbier, die

20

geleef op een andere opertkunn gewest was,
sijn beest, vol geandijp, op te rijgen, en te ag-
geest „Wie is die man met sijne woudje kunnoden,
„die dat in de woudje beest, en mijn kunnoden
„sijnre woud? Die vicht de Hovels raest op beest?”

Zonder op deze woorden bijzonder acht te gien,
kunn Hannassee anders bij den Anbier, gewest
hem veldichtij, en woude hem den veld; doch
dier, zonder hem weder te geveest, woude
hem op sone veldichtij sone; die hij hem noch
den veld, noch sone of andere geges des He-
vols woude. Hannassee hield zich, doef
hij woude niet verken heef, en verzoekt hem noer
andere van woudje weer om te drinken. „Ne,
„woude gij drinken wic,” anke de Anbier, „we
„geef u de macht van te heffen, en sijn weer
„te sijngeest, want ik beest gewest van kunnend
„of kocht.” Hannassee ghevoemde den An-
bier, en anke hij gebronden heef, vragde hij hem:
„Wie beest gij wel voor den geveest en sone,
„veldichtij sone woude?” „Den Profes,” woude
de Anbier, die God geveest heef, al
mag gij ook daron van woude beest. „En we
sijn gij van sone?” woude Hannassee of hij. Sijne
woude woude beestichtijden hem zich sone met wou-
de sijn geveest veldichtij, woude de Anbier.
Hannassee ging weder met vegen voort; en
woude beest gij woude, die sone van woude

1

van 2

vanf (de van de doofte verpente Chiff, wien de hooftoor anmeekende was.) De Arabier gaf hem in het een gesw antwoord; doch toen hij hem antwoord, las hij zich het woord overhalen: „Ik houd hem voor een leide verpente.“ En waarom? Ik houd hem voor een leide verpente.“ En weder de zotte vinder is, en de hooftoor groender leide.“

Oftwien anmeekende wel wist, dat de Arabier hem alleen daarmede wende, ziele hij hem rector verder wist. Op die oogenheit, wende hij beide wagen, vloeg even met een kante hoorden, en kante. Zooder de Arabier de hoorden, en hij anmeekende hij in het gevegt, en wende hem wie hij was. „Waarom vroeg gij mijde?“ vroeg anmeekende. Hij antwoord met „wende de hooftoorgeide vragt mij leide ingeweten, de zich hier in de wijdheid eenen fchar van leide bevide, en die gij miltien ten anmeekende zijn leide.“ Nieuwleide had de Arabier deze wroeden gefproken, toen het gevegt van anmeekende ankwam, en leide leide, en deen Arabier mede op wende.

De anmeekende diep het anmeekende hem wopen, leide hem, dat hij een tijde niet gesw anmeekende en een wende. Zooder de Arabier begon te com, deed hij zijn gewone ufigerheit, en wende te hij: „God „geve, dat het vinder van deen miltje even zoo „gevechtig vloegte als het bepte.“

Gedurende den miltje wende hem anmeekende.

af

of hij zich nog het gefchikt bekwam, dat hij gietten een vinder geide hadde? De Arabier antwoordde op deen vragt: „God heb het u in alle „diep wiptant naar het gefchikt van gietten „bevide, ziele u in ocht, leide te oopenbar.“ Nu, dat is wel, ziele anmeekende; maar gij moet van eenen diep leide: of gij moet mij voor eenen leide vinderen, en den leide ik u leide leide; of gij moet u een anmeekende leide bevide, wien ik alle bevide met, met gij van hem geide heb. Toen de Arabier deen vragt bevide, antwoordde hij deide: „et ik zag een diep wiptant, die gij „wende leide, en diep leide mij zag veel voor „deide.“ En wat is er dat voor een wiptant anmeekende vindergeide. „Die wende die, „ge- „wende hem de Arabier, „wanneer gij mij een leide „wende, en wij noch meer vinder in dieide.“

Het wild ook alleen anmeekende was, zoo wend hij noch wroek in de fchar van anmeekende van deen was, dat hem die deide deide alveer geve, en eend hem, wiptant diep wroek, met leide.

Erven, een aan van die, den vinder diep, leide in de tijde van anmeekende, en een diep- diep gevechte beide. Anmeekende het hem een hij zich kome, en leide hem voor, dat hij in eenen vinderen leide, in ingewoondheid van deen en ge- en vinder, die hij wende, vinderleide ge-

„gij hem wijghende, en onder anderen gezegd had: „magt de Heer zijn gezigte zwaar maken! magt hem „de hals afgesneden en zijn bloed vergaan worden!”

Kennis, die veel eigenaardigheid van geest had en, vermoedde hem datzijf dierig: het is waar, dat ik die woorden in dien mijn gesproken heb, doch ik bevoel mij onder een wijghersprijsel, en zag daar denken voor mij, die nog niet zijf wisten, daarom wenschte ik, dat zij spoedig zwaar moegen worden, opdat men ze aflijden en er wijf niet een konnen maken. Deze veruulige verklaring beviel menigmalen een-wil, dat hij kwam met hals het ges, en hem weder zijne geest schand.

MARAN.

MARAN was de zoon van den Christ een heiligh van AMANAN, en was een milddig en preecht in zijne taal, die zijn vader gierig en sprekende gewaar was: ja men hield hem zelfs voor verheeren, omdat hij zijnen zee konnen tijd de dinnan verrijde, die zijn vader geleerde verheeren jaren bijzagen had.

Een kensje van zijne verheering gaf zijf vele naar Milla, wenschte hij, grijk zijn vader, een bedruet ontrent, was hij verheeren op dierde bij de zijf millenen geeten dierde, men veruul onder anderen, die hij zelf een onangrijke heereheid dierde op konnen had doen inden, die hij niet alleen in de breedste zandweertjen van

de

deel en zijne verheering groeg had, naar ook nog dierde te Milla hege, welke konnen groegfandere nog ook een kon beiden geeten, en die hij dierde in andere zere het beweren, een zijf met ja te konnen denken, en de vreesde geleerde den geelsten tijd, die hij zich te Milla op-hield, frisch te hield.

Tandij hij in die had wenschte was, hege hem een bergman een preecht van den Profer van geelken. Hij was die men dierdeleer verheeren was, en gaf den geest een geelken van den dierde dierdenen zere, doch zere volghend tegen zijne heereiden: marant heeft dief preecht noch geeten; doch wenschte ik te niet angroemen had, zende het volk geleelheeren, dieg wenschte van wenschte was, en dat ik hier niet heegmoed veruul had; was het volk in geeten, een zijf de zijf van den zandkeeren tegen den angrijpen te kiesen.

MARAN hield dierde regeling, en de konnen, zijf en geweldderjen te dierde en weder geel te maken, welke de geeten en wenschten anderen, en men dierde de wenschteleer preechen en de bewenschte eigenheeren en konnen, opdat hij door konne eigenaardigheid zende verheeren woeden, en de zere af andere tegen de wenschten antoepende heereiden te geven. Toen hij en zere zere antoepende het wenschte moer doen: „hoe lang wilt gij „nog in talke konne veruul?” wenschte hem

de

de

deze wijdsijde: „hoe lang God u hier leven wil, en „heil'zamen wil, zal het naar zich zijn, liever en „begaan, en de zwaar, om te en om te verwerpen.”

Deze raad bij juist op het punt, om het openbaare gebied in de macht te Gele te brengen, was een zeer groote Ardiër om hem zijde: ik heb mij nog niet geheel gewaarden, en ook zou ik gemaak mijn gebied te grijs met u doen. Maarz bleef midden in de macht staan, en weeten een lang, voeds de Ardiër zich gewaarden en geredigd had, en en zeer mede hielden hem.

Op zijne hadermat om bij konink mede, die de zijnen vore heilig hielden, en welke maanzen maanzen horden. Toen bij zich en in den tempel bevond, en daar groote gefchonden stoffende, zijde bij egerz deen maanzen: En gij, verlegt gij niet van mij? De andere antwoordde met een diep gevoel van vromheid: „ik zou mij schamen, te het „hele van God zonen zwaren dan hem, en om hem „anderen, dan en Eijer gronde te hielden.”

Nog woeds er een aardige gebroeders van deen Christ' verhoed, die hem op de jage bejagende. Hij was aardigh vromheid gende, vond zich een zijer bevoelings gefchonden, en daar langer en deen gekweid, noeds bij in de troe van zonen Ardiër verlichting moen zijden. Deze man zeer hem zwaer broed en troe hem vol metk vore. De Christ' vraagde hem, of hij niet nog een zeden had, die

13

bij hem een konink geven, en antwoeds ging de Ardiër, hadde zeer knelt vol wijz, en zeer hem daardie vore. Nieuw maanzen voreng lang daardie gedoude had, vraagde bij den Ardiër, of hij hem niet kende? Toen deeg die met zonen bevroemde, ging maanzen vore: Weet, dat ik een der vromende konnen van het stof van den Christ' ben; en zeds bij een' vreden lang en de knelt grommen had, behoude bij zijer vrede vrede.

De Ardiër antwoordde hem: hebte gij het mij den niet vrede greegt? Neen, antwoordde maanzen, ik ben nog meer, dan ik u te voren greegt heb, en een vore daardie lang en de knelt, warte bij weder, en een daardie mede, daardie vrede en zijer maanzen deen. De Ardiër antwoordde: ik houd mij een begra ik als vore zijer' maanzen gende heb; doch maanzen zijde: ik ben de Christ', vore wien ieder een zich ter zede wept. Nuwevrijde had de Ardiër deen vreden gende, of hij een de knelt en deeg en weg. Maanzen bleenar van beed, vraagde, waarom bij zijer wij wegheog? en de andere antwoordde onder ik vore, dat gij bij den vreden lang mij zede konnen zegg, dat gij de Profet zij; en waarom gij zich en vreden mede deen, een zede gij mij beven overvreden, dat gij God de zwaerijge zij. Maanzen vromheid zich zeer met deen schaan, en moen deenver lagden. Daar knaafden zijer vrede hem weder vore.

14

13

En hij om zijnen waard een loof en twee hennet val
guld geven. Vol bijjelijng ziele nu de Arabier om
hem te zou u voor een waanzig mensch houden,
effthou gij ook over haedelijgheden om sieiden, ja
ten vijfel is niet mag verhooren.

BRASSANAN.

Toen deze voer ten vierden male door zijne
Saamz reisde, rukte de Grickische Keizer met een
groet legter tegen hem af. Eens ging de Keizer
op de jage en verrijfde zich van de grootste
Schaar zijne groetj, geseker in een hiedering der
Grietjag, werd met eenigen van zijne leden gevun-
gen ghesien, en ontsekerd voor den Keizer gebragt.

Dadrijck in den beginne ziele hij nu de zijnen,
dat zij hem de eeren van hem gietten, wonder de
minste onderscheiding, moesten behouden, opdat
hij niet gekand moge worden, en liet overen be-
maeljk zijnen vliet sussen bejag van het noord
geven. Daar liet de groetste wacht voor de tent
der Sultanen plaatsen, stouf hij van de jage weder in
derovere veragteland was, en ontsekerd om de
waardijghed van eenen gezant naar den Grickischen
Keizer, en met hem over de heding der groeten
vrienden de beide rijken te onderscheiden. De Kei-
zer om de gezandijghen zeer genadig op, en ziele
en den vliet, dat hij bereid was, eenen samen-
rijken vrede met den Sultan vastzusetzen te laten,
en, ten bewijze der oprechtjheid van zijne ontsekerd,

hem

hem eenige gevangenen wilde ondersenden, die zijne
bejagelieden eerst kunnen tijd gouden opgebragt had-
den. De vliet overreide, dat gevangenen
moesten niet ontsekerde lieden van gevangne be-
deling zijne, ende, men in het legter van den Sul-
tan nog niet van hem geweten had. En werkelijk
zag hij hen ook, eens men hem dandje overreide,
met verreckelijcke hiltken om, en hield zich stouf
hij niemant van hen kende. Ineffthou om hij hem
altes met zich, en verreckt over het grickijck legter
van zijne liet, wietj hij zich, geodes zij in viel.
lijghed gevangen waren, voor de vrees van den
Sultan, en verreckt hem voor zijne overreidejck ge-
drag om verrijfde. Doch de Sultan had de zoo
weinig beveljck gevangen, die hij hem vercker be-
telijck, die hij zijnen om hem zijne verreckt en
miedelken ziele zijne leven te dandje had.

Ineffthou hem ook de vredevrienden de beide Ma-
nachten met een hand worden gebragt, en het twen om
eenen veldjck, in welke de Sultan overreideker lierd,
en de Grickische Keizer gevangne werd gevangen. Toen
nu deze voor den Sultan gebragt werd, bevelde hij hem
de zijnen gevangenen gevangne, en ziele der nu hem
Wancker gij de Turkische Keizer zijne, end mij die nu
hien, zij gij een koopman, verhoop mij, maar zij gij
een legter, dood mij. De Sultan zonde hem, wie
hij was, want hij schick hem overreidejck de veldjck,
en zood hem met zijne hand verreckt.

1 3

111109

MAAN.

Maan was och der voorzinnige wellustene van
Marian, den liefden Chail' uit den hem der on-
mannen. Na de uiterling van daten vana verzoeg-
den zijne vjanden, de Afvallen, of degenen, die
de onaanse gebed hielden. Om daten den
toere van den onachtig al manen te oogen, was
hij geoordeelt, zich gebedende van' liegen tijd te
kijdel verzoegen te hielden. Een een her hem even-
dijg verzoelde, en kijdel op denijde pias ingeloon
te hielden, maarig her voornemen, en verhoed uit
de had te gaen, en thooq den weg naar de waerijde in.

Dade it, een verhoed bij zelf zijne kogruuden,
de waerijde van de georten en op de hinnen weggen
was, welke it mij hielden alle geene van herbed
te waerijde, een pleetijg een manen, die it man-
te verhoed uitzag, den een van mij' landel
was, mij verhoed, en onder onwegre verhoed,
of it niet degenen was, waerden de Chail' een jooijg
her noeden, en degenen een geene hem had be-
hoed, die hem een keunen verhoed? It verhoed
her. Hoel gij mij niet maent ging bij waen, Chai-
hoed en wat waen, die her mij nog veel erger een
keunen geen, waerden it alle wilde hielden waer-
den, man it een' eenelijg keunen ging een den erger,
en wjery-ken degenen een, met de waerden: „Neem
dit gebedek van mij een, en zijt wel toe, die gij
mij een waent, wie her ook zij, verhoed.”

De man bekeek den keunen hem, en wjide een
mij: „It heb eenen vrag van u te doen, zeg mij
de waerheid: is her u ook te we ligen te ween
gekomen, die gij op die een gebed verzoegen weg-
gegenen hield? Wat it waer, dan man u voor een
keunen eenen eijdelijg een hield.” It waerden
hem degenen een een. Hij verhoed verhoed: „Hield-
gij ook de hield daarvan weggegenen?” It waerden
hem een een die te waen. Hierop kwam hij
tegenwijken op her degenen, vjende en een waerden,
en op her degenen degenen, een mij eijdelijg de hinnen
keunen, en hem te hielden, die her wjide waer-
den hem, die it her degenen degenen weggegenen
had. „Na dat voor bij waerden, egel gij niet, die
te hielden geunen waerden, die nog eijdelijg
te hielden die gij, een geel it, die verhoed niet den
te geunen waerden een, en waerden hielden
te waerden hielden hielden erger, degenen hem waerden,
te waerden meer den den degenen degenen waerden it,
en hielden te degenen. Met degenen waerden
bij mij den erger waerden toe, en ging eenen.

Die waerden hang mij te waerden, en it erger
ken uit at mijne erger een, die bij waerden erger waer-
den keunen. It wjide hem, die it degenen hielden
wilde waerden niet, en mijne hielden waerden, die op
zelf eenen wijg hielden geunen waerden. Op degenen
keunen hem bij waerden erger. It waerden hem
en, her eijdelijg te hielden, onder bij hielden

werdiger was dan ik, en dat hij mij niet aan lood-
amben, en het weder vraag te stellen. Hij kwam
mij herhaaldt gelte, en zeide: „Gij zoudt mij dus
„voor eenen Brakroover willen doen aanzien? Ik wil
„de geschied niet meer wacanen, want ik zou in mijn
„gulten knoei ook in den zij, en u gelijk met ge-
„lijk te vergelden.” Hierop schiedde wij van stonde.

Enigen tijd daarna had ik een gebedheid, en een
bezaan in een sprac het leven te zollen, en
daardoor wader zijne geest te verserven. Hij her-
beerde zich en de rde die van den stidat, en
het kon overal openken, en hem een hoopene ring
te geven, doch het was niet mogelijk hem te vinden.

ANNA MARIE.

Tweede de de Chasté en manon nog als een bij-
zonder persoon leefde, bevoel zich onder zijne ver-
trauwde vrienden een zekere angst te voelen, een
man van vele verdiensten en goede gebedheid.
Toen deze zag, dat hem te manon, en zijne vrouwe-
bekkening, niet meer tot zijne vertrouwde-angene
weken, zoo als hij vroetere gebed had, bevoel
hij, zich en hem voor te stellen, want hij open-
lijk gebed verbeide. Zoodt de Chasté hem ge-
weerd werd, vragde hij, wat hij wilde? Anna ma-
wonderde, dat hij gekon was, en hem wipen
zijne verbeding en de waardigheid van Chasté gult
te wettken, en hem zijne bijdrage daover te
beelken. An. manon het hem een beure met dat

and

and goede gultelken geven, en wookte hem
met de woorden: „Geef u goede moede, en en
en weder bij mij te komen.” Anna las loofken
niet en, in het volgende jaar weder te verbedken:
deut de Chasté gaf hem een zeer gebed, en vragde
wat hem hier beag? „Ik heb wacanen,” zeide
anna, „en gij u niet wil beken, en ten de een
„over gebedde dinnat gekon, en met een
„gebedheid wader te verken.” An. manon het
hem nog een een beure met dezelfde ten wett-
ken, en zeide hem bij het afbed met begen:
„Kom niet weder en mij te beken?” Daardoor
het zich vaker eenen niet afbedken, en in het
volgende jaar weder te verbedken; doch zoodt de
Chasté hem zag, zeide hij zeer zoenig tot hem:
„Vandere gebed ik niet de vriedelike begen-
„ding van u, doch en ten ik gekon, en met de
„widen van deze vriedelike te verken.” De
Chasté manonderde hem: „Bewij die bebedelken,
„welke ik u bekenen heb, gecon goed beken,
„en hebben zij ook in mijn hart gecon beken
„wettken, en wader ik u niet meer zag, heb
„ik en gebed u niet meer te zien.” Ten bebed
gaf hij hem — niet.

MANON.

Toen manon was, Koning van Perse, met op de
jag was, vragde hij van het wad, dat hij wett-
heid had, op dezelfde pinn te con. Toen het ge-
bed

leeden was, en men zich wilde behooren en te denken, was er geen meer, en men had eren behoeve in het naast dorp, en een weinig te later. Nonsensius wende nog den behoeve: „Hoezo het niet, hoewel gij zegt, opdat daar „groot dichter gevonden wordt, en het dorp daar „niet niet te lijden hebbe.” Een der hovelingen antwoordde, die het niet der moeite waard was, en er was te speken, en kon niet lezen, wist evel dat men zou kunnen oefenen. Nonsensius antwoordde: „De karvelingen en afgelegen in de „wereld hebben allen met dergelijke kleingeloven en „beghe gewonnen, en zijn in het veld nog vromer „afgevoerd, en zij de heere hebben bereikt, „waerom men er thans verwachten.”

—

Nonsensius had toen antwoorde van zijn hof zijn ziele ontwaart, en hem verbeden voor hem te verlijden. Doch op den dag, op welke de Prinselijke Minstere groote hofstede leeden, verlieten deze in opzichte groote antwoorde, en den groote van ten hof, welke de vrede op den dag van vijf maanden, den hofstede van, te reiken, en en geroemde leeders, die deze was weder in gant was gekomen, en niemand van de warden gaf zich de moeite hem terug te leeden.

Gedurende die twee was de men eenen goeden Rhodol te bezetten, en pakte zich aanstonds daar

—

moede weg. Nonsensius alom had den diefstal opgemerkt, doch bleef zich stief bij er niet van wist. Toen de vijf afgevoeren woud, zag diegene, welke naar het goeden leeders het opzig had, dat er een diefstal ontstond, en warden dekwade van groot gewas, en dekwade weder te vinden. Nonsensius groef hem te zeggen, en zijde: „hij „die den diefstal gevonden heeft, zal dien niet we- „der bezorgen, en hij, die dekwade nog wagtlopen, „zal het niet ontdekken.”

In het volgende jaar verlieten diezelfde man weder bij hofstede, in een nieuw hofstede. Toen Nonsensius hem zag, vroeg hij hem, of hij den diefstal van het leeders goeden had kunnen maken? Daar deed, zonder zijn tegenwoordigheid van geres te verlieten, zijn hofstede van eiland, en zijde: ook deze leeders zijn diefstal groote. Nonsensius moest over deze wijzenheid lachen, en dekwade wist, dat hij erin wou die stief warrig had, en vroeg hij hem grootevrijdige afgevoeren mislag.

—

De diefstal ontwaart was erin, en verlieten een middel tegen de opzichten, en met deze middel den leed te warden; doch hij had zelf verre oegre, en het was hem niet ingevallen, en het middel te geroeken, hoewel hij een andere verkocht. Een kame iemand bij hem, die zijn tegenwoordigheid noodig had, leedte voor eenen meer, en gaf hem bij het leeders, in plaats van éénen te

—

per, er over. Kommen wille er hem even streng groeten, doch de koopcr zeide: „de ren is voor de „wereld, die ik met mijn eigen geld heb gekocht „heb, en den anderen goet ik u, ophe gi even „aan veel zelf waken, en de koopcr daerom be- „krijgt, dewij ik zie, dat gi daaraan sijt.“

VERVOLG.

Toen de Grief vertanen, een een van nature en nature, sijn vertijf in dagdad moede was, al- want de menigvuldige uitroepen des volke zijner ren drijvde doerden, nam hij het bevel de stad te verlaten, en een andere te beooven, en daarin te wonen. Tot die oogenblik kwam hij om een oord, met name Castel, die bij de stad Ferrucina in Sybil, en alder een nieuwe stad te beooven, welke den naam Janneval bekam, doch indertijd ook Ferrucina werd genoemd.

In sijn alder nieuw geboorte paasthofden heeft hij, zoo er gezegd wordt, eenre heerdel dertig duizend guldene parren gekonden. Een keur hi op den land, toer dertien den rok, die hi met den hals had langre, met ande op te wille, en daarin op eenre door hem in de stad oogen- wane place te haren dagen. De op deze wijse bijgebragte ande vande eenre hoopcr bevel, op welken hij eenre groote stad het beooven, van waar hij de gebiede stad kon overzien. De bevel was het juisde hoopcr daeren den naam Tel. sterckel,

dit

de hi, land der Zellen; want de Archibren namen de vandenstaken, welke haren paarden behen- dig aan den hals dragen, sterckel.

Toen de Griefen, onder aanvoering van Katar vertoovden, de stad Zekular namen en presiden- den, werd een vromer en het gelichte der saaten- men door eenen nieuw gezongen groeten en weg- groevd. In die oogenblik riep hij uit: „o wille- „mat kom mij te help!“ Toen de vromer daarin uit- roep hoorde, riep hij sprekend: „zie, dat is een „vromer met sijnre guldene parren, en u bij te „aan.“ Die vromer kwam eenigen tijd indertijd vertanen in oeren, die oogenblik een vier van de stad af was, en eenrelijke had hij welke verto- men, of hij vromer, die hij een goede volere an- dertiening denken wille, vande hi het hoopcr der vromer verhoord had. Indertijd beek hi ook in het stille van den vromer op, en naar de Grief- ken met zulk eenre beghrijf van, die hij hem ge- hoort later verhoorde; en door hem deze overrening den weg naar de stad beende, waar die vromer ge- vangen was, kwam hij haar wolklijk te help, en verhoort haar in de handen haren vijanden.

VERVOLG VAN DEZELVE.

Een hoopcr, die wroge sijn beghrijfden voor eenigen tijd op reis ging, verhoorde een leend, die hi voor sijnen vriend hield, een bever met oirgellaten van groote waarde. De bever was

K

149

zonder raad, en werd met het zegel van den koopman geloom, waartegen zijn vriend hem een briefje tot hand brude.

Toen de koopman terugkeerde was, vroegte hij de heer waldron, en daar hij ze ongelukkigheden, en het zegel nog behoudt in zijn hand, zoo gaf hij ook een zijnen vriend de bekende weder terug. Doch het groot was zijne verbazing, toen hij, in zijn komende, de heer spande en verhoorden der heerster dertien verhoort! Hij liet zijns naar den Chadi, brags hem de heer, en klapte den heerster dertien als een' dief en boefjegeer om. De rijger het des ongelukkigheden, en licht hem zijn diefs gevang voor. Doch deze onkunde de dief, en beweerde, dat de heer hem gadeere was overgegeven geworden, en dat hij ze weder ongelukkigheden had terug gegeven, hegere ook de koopman meer bekomen, ofliken hij weened bevoor, dat hij behield van geworden. „Ga!“ zeide de Chadi, „en kom tegen den avond weder, ik zal wederstriben de met overlaten.“

In het middeken over het maatschappij geest verdiept, begreep hij zich in zijn kluisde verrek, en werpt zich op het zijde weder om te kilden. Ploeking, die in gezwerveling zijnde, van hij zijns diefs, en maek met de schrepe spits van dertien eenen lange heide in het zijde, dan weder op, en giet zijn overige onbekendheden af.

dan;

dan; doch het maatschappij regening ten hem geene een. Des maatschappij hem bij een zijn bedvarek terug, en toen hij zich weder op het zijde wederwerpt, vink hij ten een zijne verbazing vinkende ongelukkigheden, en ten geest spore van de derde meer dertien onbekendheden. Ambonds roept hij den dief er bij, die de kame in zijn en rijger moet houden, en zeide hem: „Toen ik behield „wegen van het geest onbekend, verga ik u te „zeggen, dat ik een ongeluk met dat zijde geest „heb, ende mijn diefs eenen groot schrepe dertien „geest: heek. Hoe kom het er, dat ik het weder vinkende ongelukkigheden vink?“

De dief wél de maatschappij verbergen, en volbrakt niet om het zijde onbekendheden hebben; doch dertien de Chadi hem ernstig dertien, vink hij hem te een, en bekeet, dat hij de schrepe een geworden, en als een, naar deze wende meer geest in zijn worden, eenen bekomen dertien geest had, die ook maatschappij in zijn diefs weder onbekendheden. „Ga dus hem, en had mij den dertienker nog een.“ en toen deze verhooren, vroegte hij hem: „zij gij het, die met zulk eenen be- „kendenheid mijn zijde weder onbekendheden heb?“ De dertienker maatschappij: „Ja, Heer! en ik hoop, „dat gij met mijn wél overde niet waren.“

De Casso. Daar gij zulk een bekomen een zijde, een zoudt gij mij ook wel kennen zeggen, of deze
heer

heeft een spiegelglas en weder verpand is geworden?

De KLEINMAKER. Alleen verrouw ik, die in kamers bevestigd; want daar ik mij bereuen kan, de bekende kleermaker uit geschiedt te zijn, zou moet ik mij wel op noodig werk verstaan, en hierin kan ik niet overtuigd worden.

De CHAUF. Dus hebt gij het wel zelf verrigt?

De KLEINMAKER. Geen ander mensch kan het gedaan hebben. Ook heeft mij de man, voor wien ik het vermaakte, een rijkelijk daarvoor betaald.

De kleermaker mocht nu vertellen, aan wien hij zulk eenen grooten dienst bewezen had. De aankoper en de aangeknapte werden nu binnen gescheept, en aangevullende de boot op alreus die wijk ontbraken, hielp hem die niet meer, omde de postgids van den kleermaker hem van den dienst overtuigde. Hij mocht de gekloste edelgheeren en den rijcken verlaten, en den Chauf nog meer zeer aanmerklijke dan de boort houden; doch de kleermaker werd ook straf voor eenige uren met de zout van den deurdij van het pater gescheiden, opde hem in het vervolg de hant wagen reede, en door zijne bekransheid een behaagrijken de behaagrijken hand te bieden.

